

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by อาสาสมัครพิมพ์สามเกลอ 6 ท่าน
Converted to PDF Format by webmaster@sangler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

สามเกลอไหว้เจ้า

ป. อินทรปาลิต

อาหารเช้ามือนั้นได้เริ่มต้นในเวลา 7.30 น.เหมือนเช่นเคย ปรากฏว่าอาเสียกิมหงวนเป็นคนสุดท้ายที่เข้ามาในห้องรับประทานอาหาร ถึงแม้ว่าเสียหงวนยอมให้ใครต่อใคร คุณหญิงวาดก็สังเกตเห็นว่าอาเสียฝืนยิ้ม สีหน้าของเสียหงวนหงอยเหงาอย่างไรชอบกล เขาทรุดตัวนั่งระหว่างพลกับนิกรแล้วมองดูจานสะเต๊กเนื้อสันซึ่งวางอยู่ข้างหน้าเขา คุณหญิงวาดบอกนวลล่อให้ผสมกาแฟให้อาเสียแล้วถามเสียหงวนว่า

"เมื่อคืนนอนดีหรือพ่อหงวน"

"ครับ ผมต้องคิดเงินเตี้ยะเอ๊ยที่จะจ่ายให้คนของผมตามโรงเลื่อยโรงสีและบริษัทห้างร้านต่างๆ รวมทั้งหมดเกือบแปดแสน"

นิกรพูดเสริมขึ้นเบาๆ

"อีกสองแสนครบล้านพอดี"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำตาเขียวกับเขยเล็กของท่าน

"ทะเลิ่งแต่เช้าเชียวนะอ้ายกร เดี่ยวก็เกิดรายการไล่ตะก้นรอบห้องกินข้าวเท่านั้นเอง "

นิกรทำตาละห้อย

"โธ่ - ผมไม่มีเจตนาล้อคุณพ่อเลยครับ ผมพูดไปยั้งนั่นเอง "

ท่านเจ้าคุณลื้มตาโพลง

"ให้แกตายโหงรากลือกลงแดงตาย "

นายจอมทะเล้นเอียงคออมยิ้ม

"ไม่เอาครับ ผมไม่ชอบสบถสาบาน "

นวลล่อยื่นถ้วยกาแฟข้ามโต๊ะมาให้สามีของหล่อน

"ทานเสียชี๊ะะ เสีย อดนอนคืนเดียวเท่านั้นหน้าตาซูบซีด ดูเหมือนเฮียนอนตอนใกล้สว่างแล้วใช้ไหมคะ "

อาเสียพยักหน้าและยิ้มให้เมียรักของเขา

"จ๊ะ พอม่อยหลับไปครู่เดียวก็ฝืนเห็นเตี้ย ตื่นขึ้นมาใจคอเหี่ยวแห้งอย่างไรชอบกล

อุปาทานทำให้ได้ยินเสียงเตี้ยพูดอยู่ข้างหูตลอดเวลา "

คุณหญิงวาดมองดูกิมหงวนด้วยความสนใจ

"ฝืนว่าอย่างไรเล่าให้อ่าฟิงบ้างซี "

อาเสี่ยหีบส้อมกับมิดโตะหันสะเต๊กออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ

" ผมฝันว่าเตี้ยมาหาผมครับ ในฝันว่าเตี้ยนุ่งผ้าเก่าๆ ขาดวินผมเผ้ายาวรุงรังน่าสงสารมาก หน้าตามอมแมม จี๋ฟันเขลอะจี๋ตาและพอมกะหรงแทบจะเดินไม่ไหว " พูจอบเสี่ยหงวนก็ร้องไห้ ยกหลังมือซ้ายขึ้นเช็ดน้ำตา " เตี้ยบอกผมในฝันว่าแกอดอยากและลำบากยากเย็นมากเชียวครับ ถึง मैंนวลใส่บาตร ไปให้แกกินานๆ ครั้ง แล้วแกก็ต้องแบ่งอาหารให้พวกผีๆ ด้วยกันกิน "

คุณหญิงวาดทำตาแดงๆ เหมือนกับจะร้องไห้ ท่านฟังกิมหงวนเล่าความฝันด้วยความสนใจ " โธ - ป่านนี้แล้วยังไม่ได้ไปผูกไปเกิดกับเขา เวรกรรมของเจ้าสัวมากมายเหลือเกิน แล้วยังไปพ้อหงวน "

อาเสี่ยสะอื้น นิกรเอื้อมมือสะกิดแขนเขาแล้วถามว่า

" แกจะกินสะเต๊กไหม "

เสี่ยหงวนสั่นศีรษะ

" กินไม่ลงหรงอกเพื่อน กันดื่มกาแฟด้วยเดี๋ยวก็พ้อแล้วนี่ถึงเตี้ยแล้วตื่นตันใจจริงๆ "

นิกรยิ้มให้

" ถ้ายังงั้นให้กันนะ " พูจอบก็ลากจานสะเต๊กของอาเสี่ยเอาไปไว้ข้างหน้าแล้วหีบส้อมจิ้มสะเต๊กใส่ปาก

" อ้อฮ้อ " พลครางเบาๆ พลังมองคุณนิกรอย่างเศร้าใจ " ไหงะทะเลาะนักวะอ้ายกร "

นิกรจู้ปาก

" ทะเลาะอะไรวะ ก็อ้ายหงวนมันไม่กิน กันกินแทนมันจะแปลกอะไร ดีกว่าที่จะให้คนใช้เอาไปเททิ้ง อย่างนี้เขาเรียกว่าเสียดายของไม่ใช่ทะเลาะ "

" เฮ้ย " คุณหญิงวาดคุณนิกรเสียงลั่น " อย่าฟังพูจอบอะไรเลยวะ อากำลังสนใจกับเจ้าสัวกิมเบ๊เตี้ยพ้อหงวน " แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่อาเสี่ย " เจ้าสัวพูจอบอะไรกับเธออีก "

น้ำตาของกิมหงวนไหลคลอ

" เตี้ยว่าถ้าผมมีโอกาสก็ขอให้ทำบุญไปให้บ้าง หรือจะเช่นสังเวชฌัญญูญาณแกมกินก็ได้ครับ ก่อนจะจากกันเตี้ยแก่ไหวผม แล้วพูจอบผมเหมือนกับว่าแกไม่ได้เป็นเตี้ยผม แกว่า.....ผมลา ก่อนละครับอาเสี่ย "

นายพลดิเรกหัวเราะลั่นห้องรับประทานอาหาร

" ออไร ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าขณะนี้วิญญาณของเตี้ยกำลังอดอยากแน่นอน และคงลำบากไม่น้อย "

นวลล่อหน้าเศร้าทันที หล่อนกล่าวขึ้นว่า

" ดิฉันก็ใส่บาตรไปให้เตี้ยทุกวันพระนี่ละ แต่เวลาตรวจน้ำก็อุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อคุณแม่ของดิฉันและคุณแม่ของเสี่ยด้วย ตลอดจนกระทั่งเจ้าคุณลุงวิจิตรฯ และเจ้าคุณอาประสิทธิ์ฯ คุณลุงเชยผู้ล่วงลับไปแล้ว "

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ถามนวลล่อว่า

" แกใส่ครั้งละกี่องค์ "

" ๒๕ องค์ค่ะคุณอา "

" แกใส่บาตรครั้งละ ๒๕ องค์เฉพาะวันพระ แต่วันธรรมดาไม่ได้ใส่ "

" ค่ะ " นวลล่อตอบ

" คนตั้งหลายคนจะพอกินเหروض เจ้าสัวกิมเบ็ อ้า-เจ้าสัวกิมไซด้วยหรือเปล่า "

" ด้วยค่ะ "

" อ้อ สองคนละ คุณพ่อคุณแม่ของแกอีกสองเป็นสี่ คุณแม่อ้ายหงวนอีกคนเป็นห้า เจ้าคุณวิจิตรฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และพี่เขยอีกสามรวมเป็นแปดคน คิดเฉลี่ยแล้วได้คนละสามส่วนต่อ วันพระ วิญญูตามเหล่านั้นยังต้องแบ่งให้เพื่อนศิกันอีกแล้วจะพอกินได้อย่างไร "

คุณหญิงวาดร้องไห้โฮ เพราะนึกถึงพี่ชายและสามีของท่านที่ล่วงลับไปแล้ว นิกรมองดู อาเสียวแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

" อ้ายหงวนเข้าใจหาเรื่องขำๆ มาเล่าให้คุณอาหัวเราะแต่เช้า "

คุณหญิงวาดสะอื้นคังๆ มองดูนิกรอย่างเคียดแค้น

" ใครบอกแก่ล่ะว่าฉันหัวเราะ ฉันร้องไห้ไม่ใช่เธอจะ ชิบหายนี่ " แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉิมฯ " ดิฉันก็ใส่บาตรทุกวันพระนะค่ะเจ้าคุณ แม่นันสองสามวันเขาก็ใส่ครั้งหนึ่ง "

ประภาว่า " สำหรับภาถึงไม่มีใครได้ใส่บาตรเขาก็ทำบุญเสมอแหละค่ะ เพื่อแผ่ส่วนกุศลไปให้ทุกๆ ท่าน "

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ ทุกคนพลอยเศร้าใจไปตามกันเมื่อเห็นเสียวหงวนร้องไห้จริงๆ อาเสียวกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ว่า

" ผมก็เหมือนกับลูกอกตัญญูครับคุณอา อ้อ อ้อ "

" ว่า " นิกรเอ็ดตะโร " ดันมานั่งร้องไห้อยู่ข้างๆ ใครจะกลืนกินได้ลงคอวะ เตี้ยตายไปตั้งโกฏิปีแล้วฟังมาร้องไห้ "

" ก็กันสงสารเตี้ยกันนี่หว่า ทิ้งทรัพย์สมบัติอันมหาศาลไว้ให้กันคนเดียว แต่กันเกือบจะไม่ได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เลย " แล้วเขาก็หันไปทางคุณหญิงวาด " คุณอาครับอีกสองสามวันก็จะตรุษจีนแล้ว คุณอาจะขัดข้องไหมครับถ้าผมจะไหว้เจ้าไหว้ผีปู่ย่าตายายของผม และจะจัดทำอย่างมโหฬารมีเครื่องเช่นสังเวชหมูเห็ดเป็ดไก่สารพัด "

คุณหญิงวาดลืมนตาโพล่ง

" จันเธอระ ก็เอาชีพ่อหงวนอาไปว่าอะไร การเช่นไหว้บรรพบุรุษของเธอยอมแสดงความกตัญญูตเวทีที่น่าสรรเสริญ เธอจะทำให้มโหฬารอย่างไรอาอนุญาต อายินดีร่วมมือกับเธอด้วย "

เสียวหงวนยิ้มออกมาได้

" ขอบคุณครับ ผมจะไหว้ผีปู่ย่าตายายของผมสักทีไม่ได้เช่นไหว้มานานแล้ว ผมเองนับถือ

พุทธศาสนาแต่ผมก็ยังเลื่อมใสในเรื่องการเช่นไหว้ "

คุณหญิงวาดพยักหน้า

" ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ทำบุญบ้าง เช่นไหว้บ้าง ให้ทานบ้าง ล้วนแต่เป็นบุญกุศล "

ศาสตราจารย์ดิเรกชักสงสัย เขาชะโงกหน้ามองคุณหญิงหววนแล้วถามว่า

" การเช่นไหว้ผีนั้น หมายความว่าผีจะมากินเครื่องเช่นยังงั้นหรือ "

" ใช่ " อาเลี้ยพูดเสียงหนักๆ " แต่เรามองไม่เห็นตัวหรือ วันตรุษจีนปีนี้พวกเราพร้อมมือกันไหว้ผีปู่ย่าตายายของเราเถอะนะ นึกว่าเลี้ยงใหญ่สักทีกันจะจ่ายเงินเอง เหล้ายาปลาปิ้งหาให้พร้อม "

นิกรเห็นฟ้องด้วย

" เป็นความคิดที่น่าสรรเสริญมาก ในความรู้สึกร่วมกันเราจะทำบุญหรือไหว้เจ้าก็มีความหมายเท่ากัน เราใส่บาตรอุทิศส่วนกุศลให้ใคร ผู้นั้นก็ได้รับของสิ่งนั้นตามความปรารถนาของเรา ถ้าเราเช่นไหว้เราเชิญวิญญาณใครมากินเครื่องเช่น วิญญาณนั้นก็มารับเครื่องเช่นสังเวจจากเรา แกละเป็นคนดีมาก อ้ายหววนที่แก่นึกถึงพ่อแม่ของแกที่ล่วงลับไปแล้ว กันยินดีร่วมมือร่วมตีนกับแก "

อาเลี้ยสะอึ้งเล็กน้อย

" เอาแต่เพียงร่วมมืออย่างเดียวก็น่าแล้วกัน อ้า - เป็นอันว่าตรุษจีนคราวนี้กันจะทำพิธีเช่นไหว้ให้เป็นงานใหญ่โตที่สุดนอกจากไหว้เจ้าผีปู่ย่าตายาย ญาติผู้ใหญ่ของเราแล้ว กันจะทำบุญให้ทานด้วย "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มให้เลี้ยหววน

" ดีมากอ้ายหววน ถ้าจะให้ดีก็ต้องหาสิ่งโตมาเซียดเงินแขวนไว้ที่หน้ามุขชั้นบน ให้มันต่อตัวกันขึ้นไปคาบใบฝักกาดกับเงิน "

ดร.ดิเรกทำหน้าที่จนกล่าวถามพ่อตาของเขาทันที

" สิ่งโตไหนกินใบฝักกาดละครับ "

เลี้ยหววนตอบแทนเจ้าคุณปัจจนิกฯ

" สิ่งโตของจีนเป็นสิ่งโตที่ถือศีลกินเพล ไม่กินเนื้อสัตว์ กินผักหญ้าเป็นอาหารและชอบกินใบฝักกาดมาก เรื่องนี้เท็จจริงยังงั้นไม่รู้แต่เล่าให้กันฟังอีกที เชื่อนักก็ไม่ได้เพราะเตี้ยกันเมื่อมีชีวิตอยู่ช่างผอมเหมือนกัน " พูดจบเขาก็หัน ไปยิ้มให้สีนาง " พร้อมใจกันไหว้เจ้าสักครั้งนะครับ เชิญผีปู่ย่าตายายของเรามากินเครื่องเช่น "

นันทาหัวเราะเบาๆ

" ดิฉันช่วยเต็มที่ล่ะ "

ประไพว่า " ดิฉันอาสาทำอาหารคาวหวาน เราจะมีอะไรเช่นไหว้บ้างล่ะคะ "

นวลลอบตอบแทนสามีของหล่อน

" ตามธรรมเนียมจีนก็ต้องมีเป็ดไก่ล่ะ เป็นต้นว่าไก่ตอนหนึ่งให้สุก เป็ดและห่านพะโล้ "

นิกรพูดโพล่งขึ้น

" ห่านกินเข้าไปได้หรือครับคุณนวล แสดงแน่ เหลือจากฝักกินแล้วพวกเราก็จะกินกัน "

ประไพทำตาเขียวกับสามีของหล่อน

" กรไม่กินก็อย่ากินซีคะ คนอื่นเขากินนี่ "

นวลล่ออธิบายให้ทุกคนฟังต่อไป

" นอกจากเป็ดไก่และห่านก็ต้องมีหมูและปลาตะ สำหรับหมูจะต้มเฉยๆก็ได้แต่ต้องเป็นหมูสามชั้น ส่วนปลาก็ทำแป๊ะซะก็หนึ่ง กับข้าวอื่นๆ จะมีอีกก็อย่างแล้วแต่เรา ที่จำเป็นต้องมีก็คือเผือกฝัด "

นิกรอดพูดไม่ได้

" กินแล้วต้องรีบแปรงพิน "

" แหม " คุณหญิงวาดร้องเสียงลั่น " แกนั่งอยู่เฉยๆได้ไหมวะอ้ายกร ก้มหน้าก้มตากินไปเถอะ เขากำลังพูดกันเป็นงานเป็นการซักคอซะเรื่อย เดี่ยวแม่ดำแหลกไปเลยอ้ายจ้อกกระรอกนี่ "

เสีหงวนมีสีหน้าข่มขื่นขึ้นขึ้นเมื่อเห็นทุกคนเห็นชอบด้วยเท่าที่เขาจะทำพิธีเช่นสังเวทไหว้เจ้า และฝักปู้ตายายบรรพบุรุษของเขาในวันตรุษจีนปีนี้ อาเสีหงวนให้ศาสตราจารย์ครั้งแรกฟังว่า

" การเช่นไหว้ของเรานั้นวิญญูณหรือฝิจะได้มากินหรือเปล่าเราไม่เห็น แต่ศรัทธาของเรามีอย่างนั้นเมื่อเราได้เช่นไหว้แล้วเราก็จสบายใจเท่าที่เราได้แสดงความเคารพกตัญญูกตเวทีต่อบรรพบุรุษของเรา เราจะใส่บาตรทำบุญหรือเช่นไหว้ก็มีผลไม่แตกต่างกันหรอก "

นายพลดิเรกพยักหน้ารับทราบ

" ออไว้ กันขอสนับสนุนความคิดอันดีงามของแก คนเราเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ต้องรู้จักคุณบิดามารดา กันจะไหว้เจ้าไหว้บรรพบุรุษของกันด้วย แต่ว่าเราควรเลือกอาหารที่บรรพบุรุษของเราชอบ เมื่อครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ คุณพ่อของกันท่านชอบปลาไหลฝัดฝัด "

" ว่า " นิกรคราง " กินไม่ได้อีก "

พลมองคุณนิกรอย่างขบขัน

" ก็เสือกแอบไปเที่ยวบาร์ แล้วจะมาบ่นเอาอะไรล่ะ "

แล้วพลก็หันมายิ้มให้เสีหงวน " การเช่นไหว้เขาต้องมีเหล้าด้วยไซ้ไหม "

" ถูกละพล ต้องมีเหล้าให้ฝักกินซึ่งฝักจะกินหรือไม่ก็ตามเป็นธรรมเนียมที่เขาทำกันมา "

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

" พ่อหงวนจะต้องหาฝิ่นมาเช่นเจ้าสัวด้วยไหม เมื่อครั้งเจ้าสัวกิมเบ้และเจ้าสัวกิมไซ้ยังมีชีวิตอยู่ ฟีน้องคุณนี่ต่างก็เสพติดยาฝิ่น "

อาเสีหงวน " ผมจะพยายามหาฝิ่นมาเช่นเจ้าสัวด้วยไหม แต่กลัว้องตะเกียงเห็นจะหายากหน่อย เพราะรัฐบาลได้รวบรวมเผาไปหมดแล้ว " แล้วเสีหงวนก็ถอนหายใจออกมาดังๆ " ผมค่อยสบายใจหน่อยที่ผมจะได้แสดงความกตัญญูกตเวทีต่อพ่อแม่ผมในวันตรุษจีนปีนี้ วิญญูณของ

เดี่ยผมคงลำบากยากเย็นไม่น้อย "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

" แก่เข้าใจว่าขณะนี้เดี่ยแกอยู่ที่ไหนล่ะ "

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

" ก็คงอย่างว่าแหละครับ ถ้าอยู่สวรรค์ผมก็คงเห็นเดี่ยในฝันแต่งกายภูมิฐานมีนางฟ้าห้อมล้อม "

" แล้วที่แกเห็นในฝันเจ้าสัวกิมเบ็อยู่คนเดียวหรือ "

" ไม่ใช่คนเดียวหรอกครับ มีผีตัวใหญ่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวถือสามง่ามยืนอยู่ข้างๆ เดี่ยพุดกับผมได้ไม่กี่คำมันก็หลุดกระซอกลากตัวไป เดี่ยหันมาม้าย-บายผมแล้วตะโกนว่า ผมลาก่อนครับอาเสี่ย " พุดจบเสี่ยหงวนก็ร้องไห้กระซิกๆ แล้วสั่งจี้มูกตั้งฟรีดสลัดลงบนตักนิกร

" แล้วกันๆ " นิกรเอ็ดตะโรลั่น " เจ้าสัวกิมเบ็เห็นตักฉันเป็นกระโถนไปเสียแล้ว เดี่ยก็กระแทกหน้าเข้าให้เท่านั้นเอง "

เสี่ยหงวนระคายคั่งขึ้นอย่างครั้นเครง ต่อจากนั้นกิมหงวนก็ปรึกษากับเพื่อนของเขาที่บ้านผู้ใหญ่ทั้งสอง และสืงนางเกี่ยวกับเรื่องที่จะไหว้เจ้า ดร. ดิเรก เสนอความเห็นว่

" โอเคิดว่าเราควรจะตัดรายการไหว้เจ้าออกไป เพราะเรานับถือพระไม่ได้นับถือเจ้า เราควรจะเช่นไหว้ผีปู่ตายายของเราในตอนกลางวันวันไหว้เจ้าเท่านั้นหรือแกจะเห็นยังง "

เสี่ยหงวนนั่งคิดสักครู่จึงกล่าวว่

" ตามประเพณีเขาก็ทำกันมาอย่างนี้ ถึงแม่ทางไทยเรา คนไทยเราที่นับถือพระก็ยังคงกราบไหว้บูชาเจ้าพ่อเจ้าแม่ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย การไหว้เจ้าจึงจะต้องหมดเปลืองไปบ้างก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไรนี่นะหมอ เพราะถ้าหากว่าเจ้ามีจริงท่านก็จะช่วยคุ้มครองประทานความสุขให้พวกเรา ทางพุทธศาสนาข้อมมีลัทธิพราหมณ์ หรือไสยศาสตร์และภูตผีปีศาจเข้ามาปะปนด้วยเสมอ คนไทยเราเคารพทั้งพระและทั้งเจ้า เจ็บไข้ได้ป่วยก็บนบานสารกล่าวเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่เราเลื่อมใสศรัทธา ม่ายก็ไปเที่ยวขอเลขทั้ยสามตัวตามศาลเจ้าพ่อหลักเมืองหรือศาลเจ้าต่าง ๆ บางทีก็กราบไหว้ขอจากพระทั้งพระพุทธรูปและพระสงฆ์ เรื่องมันเป็นอย่างงี้ "

คุณหญิงวาดถามขึ้นว่

" แล้วเราจะไหว้ให้ถูกต้อง ตามระเบียบแบบแผนของคนจีนยังงั้นหรือพ่อหงวน "

อาเสี่ยยกหลังมือเช็ดน้ำตาเสี่ยก่อนจึงตอบคุณหญิงวาด

" ถ้าจะให้ถูกต้องตามธรรมเนียมข้างจีนแล้ว เรื่องมันออกจะยุ่งยากมากครับ เราจะต้องเผาคะดาษเงินกระดาษทองและจุดประทัด พอจุดประทัดตำรวจก็ต้องเดินยิ้มเป็นเข้ามาในบ้านเรา ทักทายเราด้วยคำว่ " ไปโรงพัก " ดังที่ตำรวจทุกคนชอบพุดประ โยคนนี้ "

" ถ้าเช่นนั้นจะเอาอย่างง " คุณหญิงวาดซักต่อไป

เสี่ยหงวนว่ " ก็ทำตามศรัทธาของพวกเรานะซีครับ เช้าวันนั้นเราจะใส่บาตรแก่พระภิกษุ "

สงฆ์สักกร้อของค์ เสร็จแล้ว ไหว้เจ้ามีการถวายเครื่องเช่นสังเวช และเลี้ยงเหล้าบรรดาเจ้าทั้งหลายที่มา
รับสังเวชเรา”

“เอาละวะ นิกรพูดเสริมขึ้น “พวกเจ้าเสวยน้ำจิ้มเข้าไปได้เกิดมีนเมาจรพรโรยจู้กันขึ้นแก
จะทำอย่างไร ข้าวของถ้วยชามแตกชิบหายหมด”

อาเสี่ยยกมือขวาเขกบาลนิกรดิ่งไป

“คิดมากไปแล้ว เจ้าท่านเป็นผู้มีจิตใจสูงท่านไม่ตีกันหรือก๊วย ท่านกินเหล้าก็กินนิดหน่อย
เป็นพิธี”

“ทำไมแกรู้ล่ะ” นิกรถามยิ้มๆ

“เดี่ยเคยเล่าให้ฟัง” แล้วเขาก็หันมาทางคุณหญิงวาด “คุณอาว่าดีไหมเค้า ตอนเช้าพวกเราใส่
บาตรเสร็จแล้ว ไหว้เจ้ายังป็นกลมือสักสองสามชุดแทนการจุดประทัด เพราะหมอมันได้รับอนุญาต
เศษจากทางราชการให้ทดลองอาวุธปืนและวัตถุระเบิดภายในบ้านได้”

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล

“จะดีหรือหงวน ลูกปืนนะมันไม่เข้าใครออกใครนะ อาคิดว่าจุดประทัดดีกว่า ถ้าตำรวจเขา
มาถามเราก็บอกว่าเรายังปืนไม่ได้จุดประทัด”

เสี่ยหงวนเห็นฟ้องด้วย

“ดีเหมือนกันครับ แต่เราจะไปหาซื้อประทัดได้ที่ไหน”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึๆ

“เรื่องเล็กไวย้อ ไอจะทำให้สักพวกหนึ่งประมาณร้อยดอกก็พอ ประทัดนะหลับตาทำยังได้
หรือจะเอาดอกใหญ่ๆ จุดระเบิดคุมตึกหลังนี้ให้ฟังราบไปเลยยังได้”

คุณหญิงวาดสะอื้นโฮยง

“ยังงั้นละก้อไม่ใช่ประทัดเสียแล้วพ่อดิเรก นั้นมันจุดระเบิดจะ บ้านของเราคาหลาย
ล้านพวกเรายู่กันอย่างสุขสบายอย่าไปคิดระเบิดมันเสียเลย” แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่ เสี่ยหง
วน “อาเห็นฟ้องด้วยที่เธอจะให้มีการตักบาตรแก่พระภิกษุสงฆ์ในวันไหว้ แล้วก็ไหว้เจ้าในตอนเช้า
วันนั้นตอนกลางวันไหว้ผียังงั้นหรือ”

“ใช่ครับ เราจะเชิญพ่อแม่ญาติพี่น้องวงศ์ญาติของพวกเราที่ตายไปมาให้หมดเพื่อรับ
สังเวชจากพวกเราในตอนกลางวันวันนั้น”

“ไอ้โฮ” นิกรอุทาน “คงเป็นวันชุมนุมผีทุกรุ่นทุกวัย เห็นจะต้องกางเต็นท์กลางสนามสัก
สองเต็นท์ จัดเก้าอี้ให้นั่งพักผ่อน”

“ไม่ต้องไวย้อ” เสี่ยหงวนตวาดลั่น “วิญญาณของผีไม่เปลืองเนื้อที่ และเรามองไม่เห็น
ตัว”

คราวนี้ นิกรกล่าวขึ้นอย่างเป็นการเป็นการ

“เอ-เรื่องนี้ชักตื่นเต้นสนใจเสียแล้วละไวย้อ”

อาเลียมวดควีน

“เรื่องไหว้เจ้าไหว้ผีปู่ย่าตายายพ่อแม่ ของเรานะเธอเป็นเรื่องตื้นตื้น”

“ใช่ ถ้าพวกเราได้เห็นผีและเจ้าที่มากินเครื่องสังเวยเราจะต้องตื้นตื้นใช่ไหมล่ะ”

พลมองคุณนายจอมทะเล้นอย่างขบขัน

“เราจะมองเห็นตัวเจ้าและผีได้อย่างไรวะอ้ายกร”

“อ้าวแกลืมไปแล้วหรือ อาจารย์ของกันคือหมอใหญ่ หรืออาจารย์ใหญ่ บ้านข้างวัดธาตุทอง เป็นหมอผี และหมอไสยศาสตร์ชั้นเยี่ยม ท่านมีแว่นวิเศษมีลี้มิตีที่ช่วยให้ผู้ที่สวมแว่นนั้นมองเห็นผีปิศาจ จำได้ไหมล่ะ เมื่อเร็ว ๆ นี้ท่านมาจับผีที่มันสิงอยู่ในรถสปอร์ตที่กันซื้อเลหลังมา พวกเราทุกคนได้ใส่แว่นและสามารถมองเห็นผีตายโหงเหล่านั้น ที่อาจารย์จับใส่หม้อเอาไปถ่วงน้ำ” (ความละเอียดโปรดอ่านสามเกลอตอน “รถยนต์ผีสิง” ของสำนักพิมพ์บรรลือสาส์นนี้)

คราวนี้เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กขึ้นทันที ทุกคนต่างรู้สึกตื่นตื้นตื้นใจเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ปลายเดือนธันวาคมปีก่อนซึ่งนิกรได้เลหลังรถสปอร์ตมาคันหนึ่ง แต่ปรากฏว่ารถยนต์คันนั้นทับคนตายมาหลายคนมีผีปิศาจสิงอยู่ในที่รถคันนี้ก็ต้องเชิญหมอผีและหมอไสยศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่มาปราบ ทุกคนยังจำได้คืออย่างไม่มีวันลืม แว่นวิเศษที่หมอใหญ่แจกให้สามารถมองเห็นผีปิศาจด้วยอำนาจเวทมนต์

“อ้ายกร” กิมหงวนร้องลั่น “วิเศษแน่ แก่ต้องเชิญอาจารย์ใหญ่ไว้เนิ่นๆ ให้ท่านมาที่บ้านเรา ในตอนเช้าวันที่ 2 กุมภาพันธ์เป็นวันไหว้ พวกเราจะได้ดูเจ้าและคู่ผีกัน ช่วยหน่อยนะอ้ายกร”

นิกรพยักหน้า

“ได้ รับรองว่าพวกเราคงได้เห็นผีปู่ย่าตายายในวันนั้น”

คุณหญิงวาดตื้นตื้นดีใจไม่น้อย

“โอ - อามีหวังได้เห็นหน้าท่านเจ้าคุณแล้ว โอ - ตั้งแต่ล้มหายตายจากไปไม่ได้พบกันเลย จดหมายสักฉบับก็ไม่เคยมีมาถึง”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ที่นั่นบุรุษไปรษณีย์คงหายากครับ หรือมายทางกาเร่ก็คงไม่ยอมให้นำจดหมายมาส่งเพราะกลัวจะไม่กลับไป”

นวลลออกกล่าวถามเสี่ยหงวนอย่างเป็นทางการ

“เสี่ยไหว้เจ้าผีปู่ย่าตายาย เสี่ยจะไม่ไหว้เทวดาตามประเพณีหรือคะ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ถามนวลลออกทัน

“ทางธรรมเนียมเงินเขาไหว้เทวดาด้วยหรือ”

เสี่ยหงวนตอบแทนเมียรักของเขา

“ครับ ที่ถูกตอนเช้าเขาไหว้เจ้า ตอนเพลเขาไหว้เทวดาซึ่งน่าจะหมายถึงเง็กเซียงฮ่องเต๋นนั้นแหละครับ ทางไทยเราก็คือพระอิศวร ตอนเย็นเขาถึงจะไหว้ผีปู่ย่าตายายบรรพบุรุษแต่เราจะตัด

รายการไหว้เทวดาออกเสีย ฉะนั้น ตอนกลางวันเราจะไหว้ผีครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นิ่งฟังด้วยความสนใจ

“แล้วสิงโตล่ะ”

อาเลี่ยมเล็กน้อย หันหน้ามาทางนิกร

“เอาสิงโตที่ไหนดีกว่า”

นายจอมทะเล้นนั่งคิด

“ขออิมที่สวนสัตว์เขาดินเป็นยังไง”

เลี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“เอามาแตกแก่นะซี ฉันหมายถึงสิงโตตรุษจีนที่คนใช้เซ็ดไว้”

“ทำไมแกพูดอย่างนั้นล่ะกันจะไปรู้เระอะ ถามว่าเอาสิงโตที่ไหนฉันก็ช่วยแนะนำแกให้ไป
ยืมจากสวนสัตว์เขาดิน ตัวขนาดม้าเทศทีเดียวแต่เขาสันกว่า ถ้าแกจะเอาสิงโตตรุษจีนฉันก็จนปัญญา
เว้นแต่วงเถิดเทิงกลองยาวกระตัวแทงเสื่อหรือหัวโตอย่างแห่นาคไปวัดกันพอจะหาได้ ใช้พวกเด็ก ๆ
นายตรวจรถเมล์และเด็กกระเป๋าทันที่บริษัทรถประจำทางของกัน”

เลี่ยหงวนนั่งคิดสักครู่จึงกล่าวว่า

“เห็นจะต้องขอแรงพวกโรงเลื่อยโรงสี ให้เขาจัดตั้งวงสิงโตขึ้นแล้วยกขบวนมาเซ็ดที่บ้าน
เราในตอนบ่ายวันไหว้ สิงโตชาวจีนถือว่ามีโชคดีและสิ่งที่เป็นมงคลมาให้เรา”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

“เออ เข้าที่ไว้ พวกเราคงจะได้ดูสิงโตคราวนี้ เมื่อก่อนนี้เวลาตรุษจีนพวกสิงโตเดิน
พ่นพ่านตามถนน เที้ยวของเงินตามบ้านร้านค้าต่างๆ เสียงกลองเสียงล่อ โถ้ดังสนั่นหวั่นไหวบางทีก็
ตีกันฆ่ากันตาย ตำรวจเขาเห็นว่าสิงโตคือขอทานและสร้างความเดือดร้อนก็เลยห้าม คนรุ่นนี้เลยไม่
ได้ดูสิงโตในวันตรุษจีนนอกจากเขาจัดขึ้นในงานหนึ่งงานใดโดยเฉพาะ”

ศาสตราจารย์ดเรกอิมละไมแล้วพูดเบา ๆ

“สิงโตชอบกินผักกาด โอ - แปลกมาก โอเคยเห็นแต่สิงโตกินเนื้อ”

กิมหงวนหันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“ก็กันบอกแล้วว่าสิงโตจีนเป็นสัตว์ที่ถือศีล จึงกินผักหรือกินเจ”

“อไร แล้วอย่างอื่นมันกินไหม เป็นต้นว่าแซนวิช, ฮีตค็อกหรือกาแฟ น้ำอัดลมอะไรเหล่านี้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง ต่อจากนั้นทุกคนก็ปรึกษากันเกี่ยวกับการทำบุญและไหว้
เจ้าไหว้ผี เนื่องในวาระปีใหม่ของจีนคือวันตรุษจีนที่ผ่านมาถึงในสัปดาห์หน้านี้

ในที่สุดก็ถึงวันตรุษจีน อันเป็นวันที่มีความหมายและสำคัญยิ่งของบรรดาชาวจีนทั้งหลาย
ทั่วโลก ไม่ว่าเขาจะอยู่แห่งหนตำบลใด

ในกรุงเทพฯ มีการเคลื่อนไหวกันคึกคักฝึกปรักตินักตั้งแต่วันวานคือวันจ่าย พวกชาวจีนต่างพากันจ่ายตลาดซื้ออาหารสดคาวของแห้งเพื่อนำมาประกอบอาหารไหว้เจ้า ตามบ้านข้าราชการคนสำคัญของก้านหลังไหลเข้าสู่บ้านตลอดเวลา แยกกันเข้าไปเป็นถาด ๆ บิสกิตและเครื่องกระป๋องราคาแพง เหล้าและบุหรีต่างประเทศพร้อมด้วยซองจดหมาย ซึ่งไม่มีใครรู้ว่ามီးะโรอยู่ข้างใน บางทีก็มีสิ่งที่มีมนุษย์ทุกคนต้องการซ่อนไว้ได้ถาดเป็นปึก ๆ ทรุษจีนคือวันจิมก้องของบรรดาชาวจีนทั้งหลายที่นำของก้านลไปให้พวกเจ้านาย หรือท่านผู้เรื่องอำนาจที่สามารถให้ความช่วยเหลือเขาได้หรือเคยช่วยเหลือเขามาแล้ว บางบ้านปิดประตูรั้วหน้าบ้านแต่เปิดประตูหลังบ้านก็มี บางคนก็ปฏิเสธแบบปากว่าตาขยิบ ปีหลังอย่าเอามา...ปีหลังอย่าเอามา

พอถึงวันไหว้ร้านค้าในกรุงเทพฯ ประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ก็ปิดหมด พวกจีนต่างทำการเช่นไหว้เจ้าและเทวดาตลอดจนผีบรรพบุรุษของเขาตามประเพณีนิยม แสดงความกตัญญูทเวที่อันน่าสรรเสริญ ที่ทันสมัยไม่เช่นไหว้ก็ออกเที่ยวเตร่เยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงญาติพี่น้อง การจราจรทุกถนนพลุกพล่านจอแจผิดปกติ โรงภาพยนตร์ทุกโรงต่างนำภาพยนตร์ที่คัดแล้วมาฉายต้อนรับทรุษจีน ซึ่งไม่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์ว่าโรงภาพยนตร์เหล่านี้จะฉายต้อนรับทรุษไทย หรือทรุษแขกทรุษลาว ทรุษญวน

บรรดาผีบรรพบุรุษตลอดจนผีปิศาจทั้งหลาย ต่างได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระเฉพาะวันไหว้เพื่อให้ไปรับเครื่องเช่นสังเวทที่ญาติพี่น้องของตนจัดขึ้น ผิดคนใดมีลูกเมียหรือผ้าที่ดี หรือมีญาติที่ยังระลึกถึงจัดเครื่องเช่นให้กินก็ได้กินอ้อมหมีพลิมัน ผีที่ไม่มีใครเขาเช่นวักตักแตน ก็ได้แต่ยื่นมือดูพวกผีด้วยกันกินเครื่องเช่นด้วยความหิวโหย ชาวจีนที่นับถือพุทธศาสนาต่างทำบุญตักบาตรในวันนี้และประกอบกรเช่นไหว้ผีบรรพบุรุษด้วย พวกเจ้าและพระอิศวรหรือเง็กเซียงฮ่องเต้ บ่นพึมพำไปตามกันเพราะพวกชาวจีนตัดรายการไหว้เจ้าไหว้เทวดาออก เนื่องจากเห็นว่าหมดเปลืองโดยไม่จำเป็น เนื่องจากการค้าปีที่แล้วมากก็มีผลกำไรไม่มากมายอะไรนัก

ขณะพรรคสี่สหายกับสีนาง และท่านผู้ใหญ่ทั้งสองตื่นนอนตั้งแต่รุ่งอรุณของวันใหม่ ทุกคนออกมาใส่บาตรแก่พระภิกษุสงฆ์รวม 100 องค์ที่ถนนสุขุมวิทหน้าบ้าน “พัชรภรณ์” การบำเพ็ญบุญกุศลด้วยการตักบาตรเป็นการทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาและช่วยให้จิตใจผ่องใส ส่วนการเช่นไหว้ผีบรรพบุรุษก็เป็นการแสดงความกตัญญูทเวที่ ไม่ว่าจะคนจีนหรือคนไทยย่อมมีสิทธิ์ที่จะเช่นไหว้ได้เสมอทุกโอกาส

พิธีบวงสรวงเช่นสังเวทเจ้า เริ่มต้นในเวลาประมาณ 7.00 น. บริเวณที่ว่างหลังตึกใหญ่ถูกสร้างขึ้นเป็นเตียงขนาดใหญ่สูงครึ่งเมตร กว้าง 12 ฟุต ยาว 20 ฟุต ปูพรมน้ำมันใหม่เอี่ยม บนเตียงนั้นเต็มไปด้วยเครื่องสังเวทตามแบบจีนปนไทย มีหัวหมูบายศรีข้าวตอกดอกไม้กระถางรูปเทียน หมูเห็ดเป็ดไก่ผลไม้และอาหารไทยจีนทั้งคาวหวานมากมายก่ายกองเป็นการเช่นไหว้เจ้าพ่อเจ้าแม่ทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ด้วยการเชิญทั่ว ๆ ไปโดยไม่จำเป็นเพราะเจาะจงว่าองค์ไหนบ้าง

ทุกคนได้จุดรูปเทียนสักการะเคารพเจ้าที่เชิญมาแต่ไม่มีโอกาสที่จะมองเห็นองค์เจ้าพ่อหรือ

เจ้าแม่ได้ ความหวังที่จะได้เห็นจากแว่นวิเศษของอาจารย์โหดศาสตร์หรือหมอใหญ่นั้น ยังเลื่อน
กลางอยู่ เจ้าแห้วนำรถอุกคันทันใหม่ของพลไปปรับหมอใหญ่ตั้งแต่ 6.00 น. จนปานนี้ยังไม่มา ทั้ง ๆ ที่
หมอใหญ่ได้รับรองกับนิกรว่าจะแต่งตัวรอคอยเจ้าแห้วอยู่ที่บ้าน ซึ่งเขาจะนำเครื่องมือไสย
ศาสตร์และแว่นวิเศษมาด้วย

บนสนามหญ้าริมถนนคอนกรีตใต้ต้นชมพู สีสหายกับสีนางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ
และเจ้าแห้ว ต่างยืนจับกลุ่มกันอยู่จ้องมองมาที่เตียงใหญ่ตั้งเครื่องเช่นสังเวช ตามคำแนะนำของเสี่ย
หงวน ทุกคนรอคอยหมอใหญ่อย่างกระวนกระวายใจเพราะอยากสวมแว่นวิเศษหรือแว่นสามมิติ
ของหมอใหญ่เพื่อมองดูเจ้าทั้งหลายตลอดจนพวกผีที่จะมารับเครื่องเช่นสังเวช ในตอน 11.00 น.
วันนี้

คุณหญิงวาดกล่าวกับเสี่ยหงวนเบา ๆ

“เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่เราเชิญท่าน ท่านมาหรือยังพ่อหงวน”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“ผมจะเสี่ยงไม่ว่าอย่างไรก็ได้ครับ”

แล้วเสี่ยหงวน ก็เดิน ไปนั่งคุกเข่าข้างเตียงตั้งเครื่องสังเวช บนเตียงนั้นมีประทัดหนึ่งพวงซึ่ง
ศาสตราจารย์ดิเรกได้ทำขึ้นเมื่อวานนี้โดยใช้กระดาษอัดบรรจุดินปืน มีสายขนวนและทำเป็นพวง
ยาวประมาณหนึ่งฟุต นอกจากประทัดก็มีไม้กวาดหนึ่งคู่รูปลักษณะคล้ายกับฝักมะขามแต่ใหญ่
กว่ามาก

อาเสี่ยหยิบไม้คู้่นั้นขึ้นมาประณมมือทำปากขมุบขมิบ แล้วโยนไม้คู้่นั้นไปในอากาศหล่นลง
บนเตียงนั้น เสร็จแล้วก็ลุกขึ้นเดินกลับมาหาคณะพรรคของเขา ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสพิศ
ปกติ แล้วกล่าวกับคุณหญิงวาด

“เสด็จมาแล้วครับคุณอา”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ

“ทำไมเธอรู้ล่ะ”

“ก็ผมอธิษฐาน แล้วเสี่ยทนายด้วยไม่ว่าอย่างไรก็ได้ครับ ผมอธิษฐานว่า ถ้าเจ้าพ่อเจ้าแม่เสด็จมา
รับเครื่องเช่นสังเวชของเราแล้วขอให้ไม่หายทั้งสองอัน”

ดร. ดิเรก จ้องตาเขม็งมองไปที่เตียงใหญ่แล้วกระซิบถามเสี่ยหงวน

“มาแล้วทำไมไม่มองไม่เห็น”

เสี่ยหงวนหันขวับมาทางนายพลดิเรก

“จะเห็นได้ยังไง ท่านเป็นผีมีแต่วิญญาณ แต่ถ้าเราได้สวมแว่นวิเศษของอาจารย์ใหญ่เราก็จะ
มองเห็น”

นิกรเลื่อนตัวเข้ามากระซิบบอกกิมหงวน

“ปานนี้ท่านกินอิ่มแล้ว เราไปกินเถอะ”

เสี่ยหงวนทำคอป่น เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอี่ยมมือคว้าหูขวานิกรดึงตัวออกมา แล้วลูกลมเขยจอมทะเล้นของท่าน

“พูดเป็นบ้า เดียวก็ถูกเจ้าหักคอตายเท่านั้นเอง”

“อู๋” นิกรอุทานเบา ๆ “แล้วเมื่อไหร่ท่านจะอิมล่ะครับ”

“ให้ฐปหมุดดอกเสี้ยก่อนซีโว้ย” ท่านเจ้าคุณตวาดเว็ด

ทุกคนเฝ้ามองดูเครื่องสังเวชนเตียงใหญ่ที่นั่งซึ่งอาหารคาวหวานหมูเห็ดเป็ดไก่ไม่มีอะไรแหวงเว้าแม่แต่่น้อย ศาสตราจารย์ดิเรกเป็นคนอยากรู้อยากเห็น สิ่งใดที่เขาข้องใจแล้วเขาจะต้องเรียนรู้ให้ได้ เขาเขยิบเข้ามาขึ้นข้างพลและถามเบา ๆ ว่า

“เจ้าพ่อเจ้าแม่ท่านกินแบบไหนวะ เครื่องเช่นสังเวชไม่ได้พร่องไปเลย ซ้อนส้อมหรือตะเกียบแม้กระทั่งมีดที่เราจัดวางไว้ก็ไม่ขยับเขยื้อน”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“สงสัยว่าท่านดมไว้มองไม่ได้กินหรือ เพราะถ้ากินอะไร ๆ มันก็ต้องหดหายไปบ้าง”

ทันใดนั้นเองทุกคนก็ได้ยินเสียงแตรรถยนต์คันหนึ่งดังขึ้นที่หน้าตึกใหญ่ นั่นทากล่าวขึ้นด้วยความดีใจ

“หมอใหญ่มาแล้วล่ะ พวกเราคงได้เห็นเจ้าพ่อเจ้าแม่ด้วยแว่นวิเศษอย่างแน่นอน”

ในนาที่นั้นเองเจ้าแห้วก็เดินนำหน้าพาชายชรารูปร่างผอมกะหร่องโกโรโกโรโรคหนดครารุงรังคนหนึ่งเดินมาตามถนนคอนกรีตทางด้านซ้ายของตึกใหญ่ ชายชราผู้นี้คือหมอใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่นั้นเอง นุ่งขาวห่มขาวมีลูกประคำเม็ดใหญ่สีดำสวมคอ มียามสะพายบ่ามือขวาถือไม้เท้าหงิกงอ อาจารย์ใหญ่นี้เป็นหมอผีและหมอไสยศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียงโด่งดังมากมีลูกศิษย์ลูกหามากมาย รับทำเสน่ห์ยาแฝด รับขับไล่ผีปิศาจปัดรังควาน แก้วคุณไสย รับปลุกเสกเลขลงยันต์ จำหน่ายน้ำมันพรายอย่างแท้ จำหน่ายรักษม ธงนางกวัก รับตั้งศาลพระภูมิและรื้อศาลพระภูมิ บริการเกี่ยวกับพิธีศาลทุกชนิด เชี่ยวชาญในวิชาไสยศาสตร์ ผัวเมียเลิกกันไปแล้ว ๕๐ ปี ยังทำได้ดีกัน ได้ ผัวแอบไปมีเมียน้อย เมียหลวงจ้างอาจารย์ใหญ่ให้ทำพิธีฝังรูปฝังรอย ผัวเคยหลงเมียน้อย พอแลเห็นหน้าเมียน้อยก็ห่มันใส่ขนาดไล่เตะรอบบ้านโดยไม่มีเหตุผล โดยเฉพาะน้ำมันพรายของอาจารย์ใหญ่เป็นที่เลื่องลือกันนักหนา ชายหยดละพันบาท ป้ายแขนผู้หญิงเพียงหยดเดียวผู้หญิงตามมาถึงบ้าน อ่อนวอนขอเป็นเมีย อาจารย์ใหญ่ทั้งงอมและห่งอมแล้วแต่ก็สามารถมีเมียสาววัยทีนเองไว้แนบออดด้วยอำนาจน้ำมันพรายและเวทมนต์ผูกจิตใจ

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจดังขึ้นทันที ใครต่อใครต่างร้องระบุนชื่ออาจารย์ใหญ่หรือหมอใหญ่จอมไสยศาสตร์ ซึ่งแม้กระทั่งนายพลดิเรกก็ยอมรับนับถือมอบตัวเป็นลูกศิษย์ เพราะเคยเห็นอิทธิฤทธิ์ของชายชราผู้นี้มาแล้ว

สี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างยกมือไหว้ชายชราซึ่งมีรูปร่างลักษณะคล้ายกับชุก อาจารย์ใหญ่รับประณมมือไหว้ทุกคนอย่างนอบน้อมยำเกรง เพราะรู้ว่า

ท่านเหล่านี้ล้วนแต่เงินหนาเป็นเศรษฐีที่จ่ายคล่อง ไม่ใช่เศรษฐีขี้ตืดหรือที่เรียกว่ากระดุกขี้คมัน

"สวัสดิ์ขอรับ สวัสดิ์ทุกๆท่านครับ"

เสี่ยหงวนต่อว่าหมอใหญ่ทันที

"ทำไมอาจารย์มาช้านักละครับ"

หมอใหญ่ยิ้มแห้งๆ

"ผมยอมรับผิดครับอาเสี่ย ผมตื่นสายไปหน่อยครับ ตอนเช้าอากาศมันหนาวมาก ผมส่งสารอิหนุมันครับเลยไม่อยากลุกจากเตียง จนกระทั่งนายแห้วขับรถไปจอดหน้าบ้านกคแตรเรียก ผมก็รีบลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวกินไข่ลวกกินกาแฟเลยมาช้าไป"

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

"ตั้งแต่อาจารย์ได้เมียสาว ผมรู้สึกว่าคุณครูคุณหมอไปมากทีเดียว"

"ครับ แต่ผมก็เล่นบาเบิ้ลดัมเบิ้ลทุกวัน บางทีตอนเย็นก็ซ้อมเตะปี่ ซ้อมชกมวยหรือชกกระสอบ"

"ไอ้โฮ เอยังงั้นเชียวหรือครับ"

หมอใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ยกมือป้องหน้าผากมองไปที่เตียงตั้งเครื่องสังเวท แล้วเขาก็กล่าวกับทุกๆคนว่า

"พวกเจ้ากำลังเสวยเครื่องสังเวทครับ"

ดร.ดิเรกจ้องมองคุณหมอใหญ่อย่างคั่นๆ

"อาจารย์มองเห็นหรือครับ"

"เห็นซีครับ นัยน์ตาของผมเหมือนกับตาพิศัยครับคุณหมอ ผีปีศาจทั้งหลายจะเป็นผีธรรมดาหรือผีเจ้าผมมองเห็นเสมอ"

คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นทันที

"อาจารย์เอาแว่นวิเศษมาด้วยหรือเปล่าคะ"

"เอามาครับ นอกจากนี้ผมก็เตรียมเครื่องมือเครื่องมือมาด้วย ตอนกลางวันท่านเช่นผีญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้ว พวกผีไม่มีญาติหรือผีจิก โก่จิกก็ทั้งหลายมันอาจจะบุกรุกเข้ามาในบ้าน ผมจะจัดการขับไล่มันเองครับไม่ให้เข้ามารุกราม ถ้าห้ามไม่ฟังก็ต้องจับใส่หม้อเอาไปถ่วงแม่น้ำเหมือนพวกผีตายโหงที่มันสิงอยู่ในรถยนต์สปอร์ตของคุณนิกร

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดตัดบท

"แจกแว่นเลยอาจารย์"

อาจารย์ใหญ่ถอยหลังกรูดทำหน้าครึ่งยิ้มครึ่งแหงซอบกล

"ได้เท่าว่ายังไงนะครับ"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะซอบใจ

"ฉันบอกให้อาจารย์เอาแว่นวิเศษออกมาแจกพวกเรา ไม่ใช่ให้อาจารย์ชกหน้าพวกเรา

หอรอก"

"อ้อ ยังงั้นหรือครับ" ชายชราพูดยานางด้วยความโล่งใจ "ได้ครับ ผมจะแจกแวนพิเศษของ ผมให้พวกเจ้านายเดี๋ยวนี้ รับรองว่าพอใส่ปุ๊บก็จะมองเห็นพวกเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่กำลังเสวยเครื่องสังเวย บนเตียงนั้น แต่ว่า...แสะ แสะ"

เสี่ยหงวนพยักหน้าให้หมอใหญ่

"ว่ายังไงครับ"

"ผม...อ้อ...ตามระเบียบของผม ต้องชำระเงินค่าเช่าแวนให้ผมก่อนครับ"

อาเสี่ยชักฉิว

"ไม่เชื่อใจพวกเราหรือครับอาจารย์"

"มิได้ครับ ครูบาอาจารย์ผมกำหนดระเบียบไว้แบบนี้ อ้อ - ค่าเช่าแวนคูฝิศนละ ๕๐ บาท ครับ คูได้จากนี้ไปจนเย็น และผมจะอยู่รับใช้เจ้านายคอยขับไล่ผีปีศาจ ค่าบริการไม่คิดครับคิดแต่ค่าเช่าแวนเท่านั้น"

เสี่ยหงวนยิ้มแค้นๆ ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกเบ้อเริ่มออกมาแล้วนับเงิน รวม ๖๐๐ บาทส่งให้อาจารย์ใหญ่

"พวกเราทั้งหมด ๑๑ คนทั้งอ้ายเห้ว ค่าเช่าแวน ๕๕๐ บาท แต่ว่าผมให้อาจารย์ ๖๐๐ บาท เอาไปเถอะไม่ต้องทอน"

หมอใหญ่ยกมือไหว้ปะหลกๆ

"ขอบคุณครับอาเสี่ย ถึงเอาทอนผมก็ไม่มีจะทอนให้ มาจากบ้านผมไม่มีเงินติดตัวมาแม้แต่ บาทเดียวครับ" พูดจบบเขาก็เก็บเงิน ๖๐๐ บาท ไว้ในกระเป๋ากางเกงด้วยใบหน้าสดชื่นแจ่มใสผิปกติ แล้วหยิบกล่องพลาสติกขนาดกลางกล่องหนึ่งออกมาเปิดออกภายในกล่องมีแวนตาซาโลลอยสีเขียว ข้างหนึ่ง และสีแดงข้างหนึ่ง ตัวแวนทำด้วยกระดาษแข็งสีเทาแบบเดียวกับแวนที่ใช้ดูภาพยนตร์ ๓ มิติในสมัยก่อน จะผิปกกันก็คือว่าแวนนี้เป็นแวนที่ประกอบด้วยเวทมนต์คาถาทางไสยศาสตร์

สี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉินึกๆ คุณหญิงวาดต่างเฮโลเข้ามาห้อมล้อมอาจารย์ ใหญ่

นิกรกล่าวขึ้นด้วยควาหมั่นใส้อาจารย์ของเขา

"อาจารย์เรียกเงินค่าเช่าแวนล่วงหน้าอย่างนี้ผมไม่พอใจเลย ทำราวกับว่าพวกเราเป็นคนอื่น ทั่วๆที่ผมกับกับเพื่อนๆมอบตัวเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์แล้ว"

หมอใหญ่มองคุณนิกรและฝืนยิ้ม

"โธ - ผมไม่ได้งกหรือไม่เชื่อใจพวกคุณหอรอกครับ แต่ผมทำตามระเบียบของผม"

นิกรค้อนปะหลับปะหลือก

"เอาเถอะ ไหนๆอ้ายหงวนก็จ่ายเงินให้อาจารย์แล้ว แจกแวนให้พวกเราเถอะอย่ารำไรเลย ผมบอกเสี่ยก่อนนะอาจารย์"

"ทำไมครับ"

นิกรเห็นหัวเราะ

"ถ้าแว่นของอาจารย์ใส่แล้วมองไม่เห็นเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่กำลังเสวยเครื่องสังเวย อาจารย์ต้องคลานออกไปจากบ้านผมนะครับ เดี่ยวจะว่าไม่บอก"

หมอใหญ่หน้าเสียว

"โหงยังงั้นล่ะครับ"

"ไม่รู้ละอาจารย์คิดเอาที่แล้วก็แล้วกัน ผมนะเป็นคนกระดูกขี้ดมันอยู่แล้ว แต่ถ้าผมพบใครที่กระดูกเหมือนอย่างผม ผมชักเกลียดขึ้นหน้าทันที ให้คืนตายเถอะครับ"

คุณหญิงวาดมองคุณหลานชายจอมทะเล้นของท่านอย่างเคืองๆ

"พูดเป็นบ้าไปได้นิกร ประเดี๋ยวอาจารย์ท่าน โกรธแค้น เสกโต๊ะหรือเก้าอี้ปล่อยมาเข้าห้องแกละจะว่าอย่างไร"

อาจารย์ใหญ่พูดเสริมขึ้น

"ผมไม่ทำอย่างนั้นหรอกครับ คุณนิกรนอกจากเป็นลูกศิษย์ของผมแล้วยังมีพระคุณต่อผมด้วย อดส่ำหื้อซื้อเหล้าดอง โสมขวดหนึ่งตั้งสองร้อยกว่าบาทไปให้ผมกิน แล้วยังซื้อยากระดูกง่าล้างไปให้อีกหลายอย่าง อ้า - เชิญครับ รับแว่นไปคนละอัน"

หมอใหญ่แจกจ่ายแว่นพิเศษของเขาให้สี่สหายกับสีนาง พร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมฯ คุณหญิงวาดและเจ้าแก้ว โดยทั่วหน้ากัน และด้วยอำนาจของแว่นพิเศษทุกคนต่างตื่นตื่นมหัสจรรย์ใจไปตามกัน เมื่อมองแลเห็นปิศาจหญิงชายในวัยต่างๆ ประมาณ ๒๐ คน นั่งล้อมวงรับประทานเหล้าและอาหารอยู่บนเตียงตั้งเครื่องสังเวยนั้น ปิศาจเหล่านี้ก็คือนายผีหรือเจ้าพ่อเจ้าแม่ทั้งหลายที่สิงสถิตอยู่ทั่วพระนครนั่นเอง แต่ละองค์ล้วนแต่เป็นเจ้าที่สำคัญมีผู้คนเคารพนับถือมาก แต่งพระองค์สวยสดงดงามตามแบบไทย

ความเงิบเกิดขึ้นทันที ทุกคนจ้องมองดูพวกเจ้าพ่อเจ้าแม่ทั้งหลายอย่างไม่วางตา โดยเฉพาะนายพลดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์ได้รับความตื่นเต้นที่สุด เพราะตามปกติเขาก็ไม่เชื่อถือในเรื่องภูติปิศาจและไสยศาสตร์อยู่แล้ว แต่แว่นชาโลลอยที่เขาสวมแทนแว่นสายตาของเขา ทำให้ถึงทำให้เขาเห็นปิศาจเจ้าพ่อเจ้าแม่คือนายผีเหล่านี้

"โอ - เป็นแปลกมาก" เขาครางเบาๆ

พลหันมาถามนายแพทย์หนุ่ม

"เห็นชัดไหมหมอ"

"ออะไร โอไม่ได้ฝันไปหรอกหรือนี่"

"เปล่า - มันเป็นความจริงหมอ"

ศาสตราจารย์ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

"ถ้าเช่นนั้น โอเห็นจะต้องขอเรียนวิชาไสยศาสตร์จากอาจารย์ใหญ่เสียแล้ว และโอจะสอน

วิชาวิทยาศาสตร์หรือวิชาแพทย์ให้อาจารย์ใหญ่บ้าง ใยยอมรับว่าไต่เต้าขึ้นไต่เต้าขึ้นมากทีเดียว"

นิกรกระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวนเบาๆ

"อ้ายหงวน เจ้าแม่องค์นั้นไม่เลวนะโว้ย ไบหน้าคล้ายๆอาภัสราวัระ อายุคงไม่เกิน ๒๐ ปี แต่งแบบไทยนุ่งซิ่นยก ห่มสไบเฉียงอย่างนี้นางสาวไทยแพ้หลุดลุ่ย ปากนิคจุมุกหนอยน่ารักจัง"

อาเสี่ยเห็นพ้องด้วย

"นั่นนะซี เท่าที่เรียวเล็กสวยมาก"

นิกรทำหน้าชอบกล

"โหงมองต่ำยังงั้นล่ะ"

"อ้าว คุณผู้หญิงก็ต้องดูตั้งแต่หัวตลอดคืนซีโว้ย บางคนหน้าตาสวยดี ส่วนศักดิ์ไม่เลวแต่ตีนโตตั้งสอกตะแคงเบาะๆ ก็ชัก"

นิกรยกสอกสะกิดเสี่ยหงวน

"เกลองเข้าไปจับชีวะ ปะเหมาะเคราะห์ดีแกอาจจะได้โอนเป็นผีแล้วก็เป็นเจ้าของเสี่ยด้วยคือเป็นนายผีนั่นเอง"

"อือ เข้าที่เหมือนกัน แต่กันพูดภาษาผีไม่เป็นนี่หว่า"

"แล้วกัน ผีก็พูดภาษาที่เราพูดกันนี่แหละ"

เสี่ยหงวนเดินตรงเข้าไปที่เตียงสังเวชน์นั้น นวลละออแหงนขึ้นทันที

"มานี่เสี่ย"

อาเสี่ยหยุดชะงักหมุนตัวกลับ

"เสี่ยจะไปปรนนิบัติรับใช้พวกเจ้าพ่อเจ้าแม่ทั้งหลาย จะขอพรท่านให้เสี่ยทำมาค้าขึ้นเงินทองไหลมาเทมาจู้จๆ เหมือนปีที่แล้วมา"

"ไม่ต้องหรอกค่ะ อย่าไปรบกวานท่าน มานี่เถอะ"

กิมหงวนบันพืมพาดินกลับมารวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขา ทุกคนเฝ้ามองดูพวกเจ้าทั้งหลายด้วยแว่นวิเศษ แต่ละต่างรู้สึกตื่นเต้นแปลกใจไปตามกัน พวกเจ้าทั้งหญิงชายเสวยเหล้าและเครื่องสังเวคนละนิดหน่อยเป็นพิธี เพียงครู่เดียวก็เสวยเสร็จแล้วพูดขึ้นพร้อมๆกัน เป็นการอวยพรให้คณะพรรคสี่สหายและท่านผู้ใหญ่ แต่ไม่ได้ยินเสียงที่พูด ต่อจากนั้นเจ้าพ่อแก่ชราองค์หนึ่งซึ่งมีอาวุโสกว่าเพื่อนก็ลุกขึ้นจากเตียงนั้น เจ้าองค์อื่นลูกบ้างภาพที่ปรากฏในแว่นวิเศษหายวับไปแล้ว

นายพลดิเรกหันมามองดูหน้าอาจารย์เฒ่าแล้วกล่าวถามทันที

"อาจารย์ครับ พวกเจ้าหายไปไหนหมด"

อาจารย์ใหญ่หรือหมอใหญ่หัวเราะชอบใจ

"ท่านก็กลับไปยังศาลหรือที่อยู่ของท่านนะซีครับ หรือมายท่านก็ไปปรับเครื่องสังเวชน์ที่อื่นอีก พวกเจ้านายโชคคินะครับที่พวกเจ้ามารับสังเวชน์มากมายเช่นนี้ ตามธรรมดาอย่างมากก็เพียงสองหรือสามองค์"

"อโรว์ เห็นจะเป็นเพราะเรามีอาหารดีๆส่งเขานั่นเอง"

ทุกคนถอดแว่นวิเศษออก เลียหვნกกล่าวขึ้นว่า

"เจ้าไปแล้วต้องจุดประทัดตามธรรมเนียม"

คุณหญิงวาดพุดขึ้น

"ไม่จุดไม่ได้หรือพ่อหვნ อาไม่ชอบฟังเสียงประทัดหรือเสียงปืนเลย"

"โธ่ - จุดเสียหน่อยเถอะครับ ไหนๆเราก็ไหว้เจ้าแล้ว เราควรจะทำให้ถูกต้องอย่างที่เขากำ
กัน"

แล้วเลียหვნก็พาตัวเดินไปที่เตียงตั้งเครื่องสังเวท นึกติดตามมาด้วย อาเลียหยับประทัด
พวงยาวขึ้นมาพิจารณา และนึกชมเชยศาสตราจารย์ดิเรกที่เขาสามารถทำประทัดได้ดีมาก ดอก
หนึ่งยาวประมาณ ๒ นิ้วพุด คือยาวกว่าประทัดธรรมดาที่เคยมีขายและใช้จุดในวันตรุษจีน นึกทรุด
ตัวลงนั่งหีบตะเกียบงาเกือบอาหารจีนคือเครื่องเช่นใส่ปากทันที เลียหვნล้วงกระเป๋ากางเกงหีบ
เครื่องจุดไฟที่ใช้แก๊สออกมาจิด แล้วจ่อกับสายขนวนประทัดดอกบนเพื่อน พอขนวนติดไฟเขาก็
โยนประทัดทิ้งพวงลงบนขานิกรแล้วเลียหვნก็วิ่งจุกกลับไปหาพรรคพวกของเขา เสียงประทัด
ระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบ้าน "พัชราภรณ์" นึกตกใจร้องเสียงหลง เผ่นพรวดลุกขึ้นยืนวิ่งไป
ทางต้นนกงูใหญ่ เลียหვნรีบโบกมือห้ามแล้วตะโกนบอก

"อย่าด่านะไว้อ้ายกร วันตรุษเขาคือ"

สีนางและคุณหญิงวาดต่างยกมืออุดหู เพราะกลัวเสียงประทัด พวกคนใช้ชายหญิงหลายคน
วิ่งออกมาดู แต่เพื่อนบ้านเรือนเคียงไม่มีใครสนใจเพราะบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันนั้นห่างไกลกันมาก
และชาวบ้านต่างรู้ว่านายพลดิเรกกับคณะทดลองปืนแทบทุกวัน ไม่ว่าจะปืนกลมือ, ปืนพก
หรือปืนเล็กยาว บางวันก็ลองระเบิดมือในที่ว่างหลังบ้าน ซึ่งบ้าน "พัชราภรณ์" มีอาณาเขตถึง ๑๐
ไร่ ใหญ่โตกว้างขวางที่สุดในถนนสุขุมวิทตอนบางกะปิ ประทัดดอกสุดท้ายสิ้นเสียงแล้ว คุณหญิง
วาดก้มมือเรียกคนใช้ชายหญิงในราว ๑๐ คน ซึ่งยืนจับกลุ่มอยู่ทางหลังโรงครัวให้มาหาท่าน

"ช่วยกันยกเครื่องสังเวทขึ้นไปไว้ในห้องโถงไว้อ้ายกร จัดตั้งบนพรมกลางห้องเพื่อให้เรากิน
เหล้าเข้าพ่อเจ้าแม่ แหม อ้ายกรนี่มันตะกละเหลือเกิน ฉีกเอาขาไก่ตอนไปแตะหน้าตาเฉย" แล้วท่าน
ก็กล่าวกับทุกคน "ไปบนตึกเถอะพวกเรา เชิญเสด็จอาจารย์ ขึ้นไปรับประทานอาหารเข้ากับพวกเรา
เลยละ สิบเอ็ดนาฬิกาตรงเราจะเช่นผีอีก"

หมอใหญ่ยิ้มเจื่อนๆ

ครับ ขอบคุณครับคุณหญิง"

ทุกคนพากันเดินรวมกลุ่มตรงไปที่ตึกใหญ่ พวกคนใช้ชายหญิงช่วยกันขนเครื่องเช่นสังเวท
ติดตามมา

พอถึงเวลา ๑๑.๐๐ น. เครื่องเช่นผีซึ่งมีอาหารคาวหวาน หมูเห็ดเปิดโปงปลา ทั้งอาหารไทย

และอาหารจีนเกือบ ๒๐ ชนิด ก็ถูกลำเลียงออกมาจากโรงครัวพร้อมด้วยเหล้าและผลไม้

เครื่องสังเวทเหล่านี้สี่นางและคุณหญิงวาดได้ช่วยกันจัดวางบนเตียงใหญ่ให้สวยงาม และมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย คุณหญิงวาดรู้สึกตื่นเต้นดีใจ และเศร้าใจระคนกันที่ท่านจะได้เห็นสามีของท่าน คือ เจ้าคุณประสิทธิ์นิติศาสตร์ ผู้เป็นบิดาของ พ.อ.พิเศษ พล พัทธราภรณ์ นอกจากนี้ยังจะได้เห็นพระยาวิจิตรบรรณาการ บิดาของนันทาและนิกร ซึ่งเป็นพี่ชายร่วมสายโลหิตของท่าน คุณหญิงวาดเชื่อว่าลุงเซยหรือนายเซย พัทธราภรณ์ พี่ชายเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เจ้าสัวกิมเบ้ เจ้าสัวกิมไชสองพี่น้อง ก็คงจะมากินเครื่องเช่นด้วย รวมทั้งวงศาคณาญาติที่ตายไป และยังไม่ได้ไปเกิดเนื่องจากกรรมเก่ายังไม่หมดสิ้น

เครื่องเช่นอันมากมายก่ายกองตั้งเสร็จเรียบร้อยในเวลา ๑๑.๓๐ น. เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กล่าวกับอาจารย์ใหญ่อย่างเป็นงานเป็นการว่า

"จัดการเชิญผีหน้อยซีอาจารย์"

"ได้ครับ เชิญวงศาคณาญาติของพวกเจ้านายทั้งหมดไช้ไหมครับ"

"ไช้ ใครยังไม่ได้ไปเกิดก็ให้มากินเครื่องเช่นของเรา ขอให้ผีญาติมิตรทั้งหลายมาประชุมพร้อมหน้ากันเนื่องในวันตรุษจีนนี้"

หมอใหญ่รับคำแล้วมองคูสี่สหายกับสี่นาง

"พวกเจ้านายอยากจะพูดคุยกับพวกผีที่มารับเครื่องเช่นไหมล่ะครับ"

คุณหญิงวาดลืมตาโพลง

"หา อาจารย์ว่ายังไงนะคะ อาจารย์จะช่วยให้พวกผีญาติมิตรของเราได้พูดคุยวิสาสะกับพวกเราอย่างงั้นหรือคะ"

"ครับ ผมสามารถที่จะช่วยได้ แต่ว่า....แะะ แะะ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ต้องคิดค่าบริการ และจ่ายเงินให้ก่อนไช้ไหมครับอาจารย์"

หมอใหญ่ยิ้มอย่างกระดากกระเดื่อง

"ครับ อ้า-ตามระเบียบของผม"

คุณหญิงวาดอยากจะพูดคุยกับสามีของท่าน จึงตกลงทันที

"อาจารย์คิดค่าป่าวการเท่าไรว่ามาเถอะคะ"

จอมไสยศาสตร์พูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง

"ขอพันบาทขอรับคุณหญิง"

"เอา - พันก็พัน แต่นั่นต้องพูดคุยกับผีได้จริงๆ นะ หมายความว่าญาติมิตรของเราต้องพูดคุยกับพวกเรานี้ด้วย"

"ครับ พูดคุยกันเหมือนเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่แหละครับ นี่ถ้าเป็นคนอื่นผมต้องคิดค่าบริการถึง ๑,๕๐๐ บาท นะครับ กรรมวิธีแบบนี้มีผมคนเดียวเท่านั้นที่ทำได้"

คุณหญิงวาดหันมามาทงนันทาซึ่งเป็นทั้งหลานสาว เป็นลูกสะใภ้ และเป็นแม่บ้านของท่าน
"แม่นันเอ๊ย จ่ายเงินให้อาจารย์พันบาทลูก"

นันทาล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมานับส่งให้อาจารย์ใหญ่
รวม ๑๐ ฉบับ

"นี่คะอาจารย์ พวกเราต้องได้พูดคุยกับผีปีศาจปู่ตายายและญาติผู้ใหญ่ของเราจริงๆ นะ
คะ"

"ผมรับรองครับคุณนันทา" แล้วชายชราผู้หิวเงินแต่เป็นนักไสยศาสตร์ชั้นยอดก็กระพุ่มมือ
ไหว้หล่อนอย่างนอบน้อม

"ขอบพระคุณครับ ขอให้พวกเจ้านายทุกคนอายุมันขวัญยืนมีความสุขความเจริญได้เป็น
เศรษฐีมหาเศรษฐี ทั้งชาตินี้และชาติหน้าเถอะครับ"

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

"แต่ถ้าผีที่มารับเครื่องเช่นพูดคุยกับพวกเราไม่ได้ อาจารย์ต้องเปลี่ยนเหยือกใหม่แน่ๆ ผม
และพวกเรานะ ไม่ชอบหลอกลวงใคร แต่ถ้าหากใครหลอกลวงหรือต้มเราแล้วก็มีหัวเจ็บตัว"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ หัวเราะหึๆ มองดูเขยเล็กของท่านอย่างขบขัน

"คนแก่ปุ่นนี้แล้วแกจะทำได้ลงคอหรือวะ"

"อ้อ ถ้าต้มผมละก็อ่แก่กว่านี้ผมยังไม่" วั่นี๋ครับ"

อาจารย์ใหญ่ลอบค้อนนิกร ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเขาแล้วกล่าวกับทุกๆ คนว่า

"โปรดสวมแว่นได้แล้วครับ ผมจะจูดรูปเทียนเรียกผีบรรพบุรุษ และญาติมิตรของพวกเจ้านาย
ให้มารับเครื่องสังเวยเดี๋ยวนี้ ผมขอเตือนว่าถ้าได้เห็นสภาพของผีบางดวงแล้วขออย่าได้
ร้องไห้ นะครับ เพราะน้ำตาของพวกเจ้านายจะทำให้ผีทนทุกข์เวทนาต่อไป สัตว์ทั้งหลายไม่ว่าจะ
เป็นมนุษย์ เป็นเครื่องาน เป็นปีศาจหรืออสุรกายก็ล้วนแต่ต้องมีกรรมและชดใช้กรรมด้วยกันทั้งนั้น
ใครก่อกรรมไว้อย่างไรก็ต้องได้รับกรรมตอบสนอง กรรมดีหรือกรรมชั่วไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ ยังมี
ชีวิตอยู่สุขสบายพอตายไปก็ต้องรับกรรมแม้กระทั่งภพหน้าชาติหน้า"

เสียดวงนยิมให้จอมไสยศาสตร์

"พอแล้วอาจารย์ เราไม่ได้เชิญอาจารย์ให้มาปาฐกถาเรื่องกรรมดีกรรมชั่ว จัดการเชิญ
วิญญาณได้แล้วครับ อ้อ - อาจารย์บอกผมก่อนได้ไหมครับว่า ผีบางที่มารับเครื่องเช่นจากเรานั้นจะ
มาอยู่ได้ช้านานเพียงไหน"

อาจารย์ใหญ่ตอบโดยไม่ต้องคิด

"ไม่เกินเที่ยงครับ วันนี้เจ้าหน้าที่เขาปล่อยมาแค่เที่ยงวันเท่านั้น"

"ถ้าเช่นนั้น อาจารย์ช่วยติดต่อกับผู้มีอำนาจในเมืองฝึขอต่อเวลาให้ถึงบ่ายสามโมงได้ไหม
ล่ะ เราจะได้พูดคุยกับพ่อแม่ญาติพี่น้องของเราให้เต็มที่ เขาจะเรียกค่าน้ำร้อนน้ำชาสักเท่าไรผมจะ
จ่ายให้เขาเอง"

หมอใหญ่ทำหน้าที่

"เห็นจะไม่ได้อะไรหรอกครับ ทางเมืองฝิเขาไม่ใช้เงิน"

"ว่า" เลี่ยหงวนคราง "ถ้ายังงั้นก็สู้โลกมนุษย์ไม่ได้ ผมไม่เคยทำอะไรขัดข้องหรือไม่สำเร็จเลย เอาเงินยื่นเข้าไปสิ่งที่ยากก็กลายเป็นง่าย อ้ายที่ผิดก็กลายเป็นถูก เอาละครับ ลงมือได้แล้ว"

อาจารย์ใหญ่พาราอันเหี้ยย่นไกลจะท่องหึ่งเต็มทนเดินตรงไปที่เตียงตั้งเครื่องเส้น แล้วทรุดตัวลงนั่งพับเพียบบนเตียงนั้น เอ้อมมือหีบรูปเทียนขึ้นมาจุด ประนมมือทำปากหมอบหมิบเรียกวิญญาณทั้งหลาย ที่เป็นบรรพบุรุษและวงศาคณาญาติกับคณะพรรคสี่สหายให้มารับเครื่องสังเวก โดยทั่วหน้ากัน ในนาที่นั่นเอง สี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่อีกสองกับเจ้าแห้วก็ได้รับความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจอีกครั้งหนึ่ง เจ้าแห้วผลอดตัวร้องออกมาดังๆ

"โธ๊ย รับประทานมาแล้วครับ มากันเป็นฝูงเลย รับประทานท่านเจ้าคุณวิจิตรฯ เดินนำหน้ามาโน่น"

ไม่มีใครอธิบายถูกว่าผู้ที่มองเห็นจากแว่นพิเศษของอาจารย์ใหญ่นั้นมีความรู้สึกอย่างไรบ้างเท่าที่แลเห็นผิววงศาคณาญาติพากันเดินออกมาจากสวนหลังบ้าน ซึ่งนำหน้าโดยเจ้าคุณวิจิตรฯ บิดาของนันทาและนิกร เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ บิดาของพลกับลุงเซยพี่ชายของท่านติดตามมา ต่อจากนั้นก็มีย่าเจ้าแก้วและเจ้าแก้วแก้วรวมทั้งหมดเพียง ๕ คน หรือ ๕ คนเท่านั้น

หมอใหญ่ลุกขึ้นจากเตียงใหญ่เดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย ดร.ดิเรกกล่าวถามจอมไสยศาสตร์ทันที

"คุณพ่อคุณแม่ผมและท่านผู้ใหญ่อีกหลายท่านทำไมไม่มาละครับอาจารย์"

หมอใหญ่มึนเล็กน้อย

"ที่ไม่มาก็เพราะท่านเหล่านั้น สิ้นสุดกรรมเวรไปสุดไปเกิดแล้วครับ ถ้ายังไม่ไปเกิดก็ต้องมาแน่นอน วันนี้ทางการได้ปล่อยผีฟรีครึ่งวันเพื่อให้มารับเครื่องเช่นจากญาติพี่น้องหรือลูกหลาน"

"ออะไร ผมสบายใจแล้วครับอาจารย์เท่าที่คุณแม่ผมได้ไปเกิดแล้ว"

ความเงิบเกิดขึ้นทันที ผีเจ้าคุณวิจิตรฯ และผีเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แต่งกายเรียบร้อยสวมกางเกงขาวและเชิ้ตแขนยาวที่แต่งลงโลงในวันมรณะ ทั้งเสื้อและกางเกงสะอาดหมดจด ลุงเซยชายชราเจ้าของร่างสูงชะลูดสวมกางเกงกรอมเข่าสีดำ เสื้อแขนยาวสีดำคล้ายกับเสื้อกุยเฮง มีผ้าขาวม้าเก่าๆ คาดเอวผืนหนึ่ง เจ้าแก้วแก้วกับเจ้าแก้วแก้วเป็นคู่กางเกงแพรจีนสีดำสวมเสื้อผ้าปานคอกลมเหมือนกัน

พวกผีเดินเข้ามาหยุดยืนรวมกลุ่มเบื้องหน้าคณะพรรคสี่สหาย ทุกคนต่างประนมมือไหว้ด้วยความหวาดกลัวแกมตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจ

"เตี้ย" เลี่ยหงวนตะโกนลั่น "เตี้ยเจ้า"

เจ้าแก้วแก้วมึนแค้นๆ

"อยู่ห่างกว่าเลียวแหกปากเสียตั้ง เรียกทำไมวะ"

อาเล็ยร็องให้โฮ

"ก็คิดถึงเตียนะซี ดีใจจังที่ฉันเห็นเตี้ยและเตี้ยพูดกับฉันได้"

"ดีใจทำลาย เอ็งกับเตี้ยอยู่กึ่งคงละ โลกเลี้ยว ปูเหลียวเตี้ยก็ต้องกับปาย โหนละยาฝิ่ง มีฝิ่งให้เตี้ยหรือป่าว"

เล็ยหงวนหัวเราะทิ้งน้ำตาแล้วสิ้นศิริชะ

"ไม่มีหอรอกเตี้ยมีแต่ขี้ยาเท่านั้น"

"ฮ้อ ขี้ยาก็ถ่าย ลีหมวงกั๋ง อมเลี้ยวแก้งวงลีบายลี" แล้วเจ้าสัวก็ผลอตัวจากเสลดเสียงลั่นด้วยความเคยชิน

อาเล็ยสะคุ้งโหยง

"ตายไปเป็นผีนานแล้วเตี้ยยังไม่เลิกจากอีกหรือนี่"

ปีศาจเจ้าสัวกิมเบ้เล็กคิ้ว มองคลุกชายโทนของเขาแล้วยิ้มให้

"เลิกทำลาย คังคอหอยยิบๆ เหมือนแมวเอาตึงช่วง ไม่ขากก็ไม่หาย ทำไมเอ็งไม่พักอาแป๊ะของเอ็ง"

กิมหงวนเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าสัวกิมไซ

"แป๊ะจำ สบายดีหรือแป๊ะ"

อาแป๊ะหรือเจ้าสัวกิมไซพี่ชายเจ้าสัวกิมเบ้ส่ายหน้า

"สบายยังงั๊วะ อ้าวอยู่เมืองนรกไม่ใช่ซุหวัง"

"อ้าว แล้วทำไมแป๊ะไม่พาเตี้ยไปอยู่สวรรค์ละ ทนอยู่เมืองนรกทำไม"

"ว่า ลือม้งฟูกเอาแต่ถ่าย อ้วนะอยากไปซุหวัง ้วยแต่ยมพะบางอีไม่ให้ปาย อีหลุฉิบหายเสียงก็ล้งเหมือนฟ้าร้อง อีให้อาแป๊ะกับเตี้ยเอ็งเป็นนายอากรฆ่าหมูขายที่เมืองนรก"

อาเล็ยลืมตาโพลง

"ไอ้โฮ ยังงั้นอาแป๊ะกับเตี้ยก็คงรวจมไปเลย"

"รวที่ไหนกันวะอ้ายหงวน ยมพบางอีใช้ให้ทำงานแต่ไม่ให้เงิง"

ในเวลาเดียวกันนี้เอง พล นิกร ดร.ดิเรกกับสีนาง เจ้าคุณปัจจนิกฯ คุณหญิงวาดและเจ้าแก้วต่างก็กำลังมองดูปีศาจเหล่านี้ด้วยความตื่นเต้นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว ไม่มีใครปริปากทักทายพวกผีที่มารับเครื่องเช่นเลขเว้นแต่กิมหงวนคนเดียวที่โอภาปราศัยกับเตี้ยและลุงของเขา จนกระทั่งคุณหญิงวาด เดินเข้าไปหาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซึ่งยืนเคียงคู่อยู่กับเจ้าคุณวิจิตรฯ พี่ชายร่วมสายโลหิตของท่าน

"เจ้าคุณ เจ้าคุณขา" ท่านกล่าวทักปีศาจเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ด้วยเสียงสั่นเครือ "ไม่ดีใจหอรอกหรือคะที่ได้เห็นหน้าลูกเมีย"

ปีศาจเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแค้นๆ

"ไม่มีอะไรที่ทำให้ฉันดีใจ หรือชื่นใจหอรอกคุณหญิง โลกมนุษย์ หรือมนุษย์ทั้งหลาย เต็มไป

ด้วยความสกปรกโสมม พวกเราที่มีความสงบสุขอันแท้จริง ปรโลกคือโลกอันสงบเงียบ วิญญาณทั้งหลายอยู่ร่วมกันอย่างสุขสบาย เพราะพวกเราไม่ใช้เงินจึงไม่มีการอิจฉาริษยาแย่งชิงอำนาจกัน"

เจ้าคุณวิจิตรฯ พุดเสริมขึ้น

"แม่वादหรือลูกหลานทั้งหลายไม่ต้องเป็นห่วงเราหรือเราสบายดี ไม่มีกินเราก็ตนหิวได้ เพราะเรามีแต่วิญญาณส่วนร่างกายเราสูญสิ้นไปแล้ว ถ้าใครทำบุญส่วนอุทิศกุศลมาให้เรา เราก็กินและแบ่งกันกิน วิญญาณของพวกเราท่องเที่ยวไปทั่วทุกหนทุกแห่ง มีเวลาพักผ่อนตลอดวัน เพราะเราได้ชดใช้กรรมเก่าหมดแล้ว"

คุณหญิงวาดร้องไห้สะอึกสะอื้น ค่อยๆ หันหน้าไปมองคูปีศาจชายชราเจ้าของร่างผอมสูง "พี่เชย พี่เชยค่ะ"

ปีศาจลุงเขยยิ้มให้

"ซาหวัตดีที่สุดคุณหญิง ฉันดีใจจริงๆ ตายมาแล้วฉันยังได้พบกับคุณหญิงและหลานๆ อีก ฉันรู้สึกว่าคุณหญิงเป็นสาวขึ้นมาก แก้มเขียวจนห้อยตอกแก้มน่าจะมาอยู่กับพวกเราในปีนี้"

คุณหญิงวาดยิ้มทั้งน้ำตา

"ก็แล้วแต่พรหมลิขิตค่ะพี่เชย" พุดจบท่านก็หันมามองคุณพระศรีสหาย "มาซิ มาทักทายกับผีสาวท่านผู้ใหญ่"

สิ้นนางต่างรู้สึกเกรงกลัวผีปีศาจ จึงชวนกันถอดแว่นพิเศษออก พอดถอดแว่นภาพปีศาจเหล่านี้ก็หายไปหมด และเสียงพุดของปีศาจก็ไม่ได้ยินนับว่าน่าแปลกใจมาก พลพานิกรกับศาสตราจารย์ดิเรกและเจ้าคุณปัจจนิกฯ เข้ามาหาปีศาจสองเจ้าคุณและลุงเขยต่างฝ่ายต่างทักทายกันเป็นอย่างดี แต่เมื่อเจ้าคุณปัจจนิกฯ ยื่นมือให้เจ้าคุณวิจิตรฯ จับ ท่านก็รู้สึกว่าคุณไม่ได้ถูกหรือสัมผัสมือปีศาจ เจ้าคุณวิจิตรฯ เลยก้มๆ ที่ท่านได้จับมือกับปีศาจเจ้าคุณวิจิตรฯ จริงๆ

"สบายดีหรือครับเจ้าคุณ" ปีศาจเจ้าคุณวิจิตรฯ พุดยิ้มๆ "ตั้งแต่ผมเพิ่งเห็นหน้าเจ้าคุณวันนี้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มให้

"ขอบคุณครับ สบายดี" แล้วท่านก็หันมาทางปีศาจเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เพื่อนร่วมชีวิตของท่าน "เป็นยังไงครับเจ้าคุณ"

"ก็เรื่อยๆ ครับ อ้อ-รู้สึกว่าศีรษะของเจ้าคุณมีสีแดงเข้มกว่าเก่ามาก ไม่คิดหายปลุกผมใช้บ้างหรือครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ฝืนหัวเราะ

"แก่แล้วไม่อยากจะสนใจหรือเจ้าคุณ เจ้าคุณก็ไม่แตกต่างกว่าผมเท่าไรหรอกครับ"

คุณหญิงวาดหันมายิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วพุดเสริมขึ้นว่า

"เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ของดิฉันยังมีเส้นผมหอมแหม่มอยู่กลางศีรษะนิดหน่อย มองดูคล้ายๆ เกะไห้อหว่า ส่วนเจ้าคุณฯ เตียนโล่งไปหมดเลยเหมือนทุ่งหมาหลงค่ะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำหน้าชอบกล

"โปรดอย่าวิจารณ์เรื่องกบาลของผมเลยครับ"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเคร่ง คณะพรรคสี่สหายต่างรู้สึกว่าคุณศิวานผู้ใหญ่นี้
เคร่งขรึมมาก ไม่ใคร่พูดจาเหมือนเมื่อครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ เสียหงวนพาเตี้ยและลุงของเขาเข้ามารวม
กลุ่ม คราวนี้ทั้งฝ่ายมนุษย์และผีก็มีการทักทายใต้อาถมทุกข์สุขกัน โดยทั่วหน้า คุณหญิงวาดร้อง
ตะโกนเรียกสี่นางให้เข้ามาหา

"มาซิโว้ย มานี่ซิ จะกลัวอะไรนะ เธอสี่คนและอ้ายแห้วเข้ามาหาท่านเถอะ อาจารย์ใหญ่ยืน
อยู่นั่นทั้งคนไม่ต้องกลัวหรอก ขึ้นหลอกเราเราก็จะให้อาจารย์จับใส่หม้อเอาไปถ่วงเสียเท่านั้น"

ปีศาจเจ้าคุณวิจิตรฯ มองดูคุณหญิงของท่านอย่างข้องใจ

"นี่เชิญพวกเรามาเลี้ยงหรือมาให้หม้อผีตาแก่คนนั้นจับเราใส่หม้อแน่ บอกฉันหน่อยซิ คุณ
หญิง ฉันไม่ใช่ผีวัยรุ่นหรือผีจิ้งจอกันะ จะได้เที่ยวหลอกหลอนใครต่อใครให้ตกอกตกใจ พวกเรา
ล้วนแต่ผีชั้นดีทั้งนั้น ถึงไม่ได้เป็นเจ้าผีก็เป็นผีที่มีอิสระ ไม่ได้ถูกกักขังหรือถูกลงโทษทัณฑ์อะไร"

สี่นางต่างแจ้งใจสวมน่วนวิเศษแล้วพากันเดินเข้ามารวมกลุ่ม เมื่อแลเห็นหน้าเจ้าคุณวิจิตรฯ
ในระยะใกล้ซัดันนทาที่ร้องไห้โฮ

"คุณพ่อ"

แล้วหล่อนก็โผล่เข้ากอดปีศาจเจ้าคุณวิจิตรฯ แต่มันไม่ผิตอะไรกับว่านันทากอดอากาศ ร้าง
อันสูงโปร่งของหล่อนเซไปข้างหน้าแล้วล้มลงคุกเข่า นันทาร้องไห้กระซิกๆ จนกระทั่งพลเข้ามา
ประคองเมียรักของเขาให้ลุกขึ้น

"อย่าร้องไห้สิจ๊ะนั่น ยิ้มแย้มแจ่มใสและคุยกับท่านเถอะถึงอย่างไรท่านก็ตายจากเราไปแล้ว
และเรากับท่านอยู่กันคนละโลก" พุดจบเขาก็ประคองนันทาพาเข้าไปหาปีศาจท่านผู้ใหญ่

เจ้าคุณวิจิตรฯ ทักทายนันทาและนิกรลูกชายหญิงของท่านอย่างเนือยๆ

"พ่อขอบใจ ที่พวกแกร่วมมือกันจัดเครื่องเช่นเลี้ยงดูพวกเราเนื่องในวันตรุษจีนปีนี้ สำหรับ
นันทาเจ้าได้ประพฤติตัวของเจ้าอย่างเหมาะสมน่ารักมาก คือรู้จักการควรเว้นและควรประพฤติ ส่วน
อ้ายกรมองดูตั้งแต่หัวตลอดคืนไม่มีความดีเลย เอาแต่กินและนอนเท่านั้น หยิบโย่งกริดกรายจีเกียจ
สันหลังยาว ถ้าหากว่าพ่อไม่ได้ทิ้งมรดกร่วมร้อยล้านไว้ให้แกละก็ ป่านนี้แกจะต้องขอรานเขากิน
แล้ว"

นิกรเอียงคออมยิ้ม

"ทำไมผมจะต้องขอรานเขาล่ะครับคุณพ่อ ถึงคุณพ่อไม่มีทรัพย์สมบัติให้ผม คุณอาผมก็ยัง
อยู่ เพื่อนผมก็มีเยอะ ผมได้คุณอาวันละร้อยบาท ได้อ้ายหงวนวันละห้าร้อย ได้อ้ายพลและดิเรกวันละ
ห้าสิบผมก็มีกินมีใช้อย่างสบาย"

"อ้อ" ปีศาจเจ้าคุณวิจิตรฯ คราง "ใจคอของแกนะจะไปเขาไปจนตายยังงั้นเรอะอ้ายกร แก
อายุมากแล้วนะลูกนะ ลูกก็โตเป็นหนุ่มแล้ว เลิกสำมะเลเทเมาเสียทีเถอะลูก ตั้งอกตั้งใจประกอบ

อาชีพก่อร่างสร้างตัวให้เป็นปีกแผ่น แกล้มตายไปลูกเมียของแจะจะได้สบาย" แล้วท่านก็มองคูศรี สะใภ้ของท่าน "เจ้าต้องคอยกวดขันตัวของเจ้าบ้างซิประไพ พ่อรู้ดีนะว่าอายกรเหลวไหลแก่ไหน ผีเรือนที่นี้ชอบกับพ่อมีอะไรก็เล่าให้ฟังหมด"

ประไพมองคูปีศาจพ่อตัวอย่างหวาดๆ

"ไฟไม่กล้าห้ามปรามหรือว่าจะไรเขาหรือกคะ อะอะเขาก็ทุบตีไฟ ตบเอาดีเอาทำราวกับลูกไม่มีพ่มีแม่"

ปีศาจเจ้าคุณวิจิตรฯ ขมวดคิ้วข่น

"แต่ผีเรือนมันเล่าให้พ่อฟังว่าอายกรไม่เคยตบตีแกลเลย มีแต่แกล่งงานมันข้างเดียว บางทีก็เอาเหล็กขูดซ้ำไฟได้แทงรอบๆ ห้อง บางทีก็ไลยิง ไข่ใหม่ละ"

ประไพยิ้มอายๆ

เรื่องที่ผ่านมาแล้วไฟจ่าอะไรไม่ใคร่ได้หรือกคะ"

ศาเจ้าคุณวิจิตรฯ หันมามองคูหน้าพลหลานชายของท่านซึ่งเป็นลูกเขยของท่านด้วย

เจ้าก็เหมือนกันอายพล เรื่องที่ยวบารันะลุงขอเสียทีเถอะ เจ้าเป็นนายทหารผู้ใหญ่ของกองทัพบก มียศเป็นพันเอกพิเศษเทียบเท่าพลจัตวาแล้ว การที่ยวบารันหรือไน้ทกลับมันเหมาะสำหรับเด็กหนุ่มเท่านั้น เจ้ามีอายุมากแล้ว เชื้อลุงเถอะวะ ผู้หญิงอื่นหมั้นแสนก็สู้เมียเราไม่ได้"

ดจบท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่นายพลดิเรก

"ลุงขอแสดงความยินดีด้วยดิเรกที่แกลได้เลื่อนยศเป็นพลโท"

ศาสตราจารย์ดิเรกกระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม

"ขอบคุณครับ คุณลุงอยากรับประทานอะไรสั่งผมไว้ซีครับ ผมจะทำบุญตวงน้ำไปให้"

"งั้นเรอะ ลุงอยากจะกินเหล้ายีนสักขวดหรือแฉ้มเป็ญก็ได้"

"ออไร้อออไร้ ผมจะให้ยายแห้วไปเอามาให้คุณลุงเดี๋ยวนี้อะแหละครับ แล้วก็ต่อไปทุกวันพระ ผมจะซื้อเหล้ายีนหรือแฉ้มเป็ญใส่บาตรไปให้คุณลุง" แล้วเขาก็ยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

"คุณอาละครับ อยากจะรับประทานอะไร"

ปีศาจเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มอายๆ

"อาอยากได้ยาบำรุงฮอร์โมนซึ่งเป็นยาเม็ด อาจจะได้กระชุ่มกระชวยขึ้น"

คุณหญิงวาดเล่นงานปีศาจเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทันที

"อ้อ ถ้าจะมีแฟนสาว ๆ ที่เมืองศิกระมังคะ"

"ปละ-- เปล่า คุณหญิง"

คุณหญิงวาดทำตาเขียว

"ไม่รู้หรือจับไม่ได้ไล่ไม่ทันก็แล้วไป ถ้ารู้เมื่อไหร่ละก็แม่จะบุกเมืองนครไ้ร่าบเป็นหน้ากลองทีเดียว ขมบาลคิดค้นก็ไม่กลัวจะบอกให้ ลงหิ้งขึ้นมาแล้วเห็นข้างตัวท่วม"

ปีศาจเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะก๊าก

"ฉันตายจากเธอมาตั้งนานแล้วเธอยังหึงฉันอีกหรือ"

"หึงซิคะ เพราะฉันยังไม่ลืมเจ้าคุณฉันยังรักเจ้าคุณอยู่รู้ไหม"

"โอ -- ทูน่า หัว ชื่นใจจังเลย นี่ถ้าอยู่กับตามลำพังฉันคงจูบเธอไม่ได้"

นิกรพูดเสริมขึ้น

" همین น้ำมากตายโหง"

คุณหญิงวาดยกกำปั้นข้างขวา ทูบหลังนิกรดังสนั่นราวกับกลองเพล เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง ต่อจากนั้นสี่สหายกับสี่นางก็ทักทายกับเจ้าสัวกิมเบ้และเจ้าสัวกิมไซด้วยความเคารพนับถือและด้วยความสัมพันธ์ เหมือนญาติสนิท ดร. ดิเรกกวักมือเรียกเจ้าแห้วมาหาเขาแล้วสั่งให้ขึ้นไปบนตึกนาแฉ่มแป้นในห้องรับประทานอาหารมาขอคอดหนึ่งเพื่อนต้อนรับ ปีสางคุณวิจิตร ฯ

ในเวลาเดียวกันนี้เองหมอใหญ่ได้เดินเข้ามากระซิบบอกกิมหงวน

"อาเลี้ยครับ เหลือเวลาอีกครู่เดียวก็จะเที่ยงแล้ว เชิญปีสางญาติผู้ใหญ่ของอาเลี้ย รับประทานเครื่องเช่นเถอะครับ พอถึงเที่ยงท่านจะต้องกลับไป"

เสี่ยหงวนพยักหน้ารับทราบแล้วร้องเชิญพวกปีสางทั้งหลาย

"เชิญครับ เชิญรับประทานเครื่องเช่นกันเถอะครับ เกือบเที่ยงแล้ว"

เจ้าสัวกิมเบ้ตกใจ

"ไอ้ยา นึกว่าพึ่งห้าโมงกว่า ๆ เกือบเที่ยงแล้ว ค่าเป๊ นาฬิกาเดินเร็วฉิกฉายเลย"

ปีสางเจ้าคุณวิจิตร ฯ พาปีสางเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ น้องเขยของท่าน พร้อมด้วยสองเจ้าสัวเดินไปนั่งบนเตียงใหญ่ที่ตั้งเครื่องเช่นอันมากมายทั้งของคาวของหวาน ปีสางลุงเซยฮินกั่มหน้าหนึ่งเฉยอยู่ได้ต้นไม้ในท่าที่น้อยใจ จนกระทั่งเจ้าคุณปัจฉิม ฯ พาสี่สหายกับสี่นางและคุณหญิงวาดเข้าไปหา

"ไปรับประทานอาหารซีครับพี่เซย"

ปีสางชายชราจอมจีเหินยวสันศรียะ

"อย่ามาสนใจกับผมเลย แหม - ไม่มีใครทักผมแม้แต่คำเดียว เหมือนกับว่าผมเป็นผีไม่มีญาติติดตามมากินเครื่องเช่น"

คุณหญิงวาดซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"อย่าโกรธเคืองเลยนะคะพี่เซย มากันตั้งหลายท่านยังงี้ก็ทำให้ตื่นเต้นดีใจ ฉันทักกราบประทานโทษค่ะ"

พลว่า "ไปทานข้าวเถอะครับคุณลุง"

"เออ ขอบใจ ขอบใจที่เอ็งยังอุตส่าห์มาทักข้า ข้าไม่อยากแตกของเองหรือ"

ดร. ดิเรกหัวเราะก๊าก

"คุณลุงพูดภาษาไทยเดิมชัดแจ้วเลย ไปทานข้าวเถอะครับ"

ปีสางลุงเซยยกมือไหว้นายพลดิเรกอย่างพินอบพิเทา

"ผมขอบคุณเป็นอันขาดที่ท่านเชื้อเชิญผมไปซัด...เอ๊ยไปรับประทานเครื่องเช่น แต่ผมอิม"

แล้วครับ"

"แล้วกัน" นายพลดิเรกอุทาน "โหคุณลุงพูดกับผมอย่างเคารพนบนอบอย่างนี้ละครับ เคยพูดกับผมอย่างไรก็พูดกับผมอย่างนั้นเถอะครับคุณลุง"

"โอ - ไม่ได้หรอกครับ ผมมันห้วงอกแล้วต้องรู้จักกาลเทศะ ท่านไม่ใช่คนเหมือนอย่างผม ท่านเป็นนายพลโท ถึงผมเป็นคน โง่เง่าผมก็พอจะรู้ว่านายพลโทน่าจะบำเลื่องอ้อย มีดาวตั้งสามดวง ไปทางไหนตาหารหรือตำรวจตะเบ๊ะกันครับ"

"อย่างไรก็ตาม ถึงผมเป็นนายพลผมก็เป็นหลานชายที่รักของคุณลุงนะครับ ผมเป็นลูกหลานไม่ใช่คนอื่น"

"แหม - อ้ายหมาหมอ" ปีสางชายชราพูดเสียงหัวเราะ "เอ็งพูดเช่นนี้ขึ้นสะคือข้าจริงไว้พัก ผ่า ขอให้เอ็งจำเรื่งๆเถอะที่เอ็งไม่ถื่อตัวยังเห็นว่าข้าเป็นญาติผู้ใหญ่ของเอ็ง ฮะ ฮะ แต่ว่าเอ็งจะเป็น นายพลหรือเป็นจอมพลก็ตามไม่ช้าเอ็งก็ท่งทิงเหมือนอย่างข้า" แล้วปีสางลุงเซยกก็เปลี่ยนสายตามาที่ นิกร "ยังงัย อ้ายหมากร"

นิกรสะดุ้งโหยง

"เรียกอ้ายกรเฉย ๆ ไม่ได้หรือครับคุณลุง ทำไม่ต้องใส่คำว่าหมาลงไปด้วย"

"อ้าว เป็นยังงี้เสียแล้ว หมานะเป็นสัตว์เดรัจฉานที่ซื่อสัตย์กตัญญูรู้จักบุญคุณ เจ้าของหรือพู่ ที่เลี้ยงดูมันดีกว่าคนอื่นนะไว้ย้ออ้ายหมา เอ็งเลี้ยงหมาเอ็ง โกรธขึ้นมาเตะถีบทุบตีมัน มันก็ได้แต่ร้อง ครวญครางหรืออนอนนิ่งเฉยให้เอ็งตีมันกระที่บมัน แต่ถ้าเอ็งเลี้ยงคนไว้เอ็งจะไปเตะตีมันเข้าที่ต่องที่ มันก็ยังทน พอหลายทีมันก็เอามือตบตีเอ็งหรือฆ่าเอ็งตายเท่านั้น ไม่เชื่อคุณลุงลองดู ลูกน้อง ของเอ็งมีเยอะแยะเข้ารับรองว่าเอ็งไปเตะใครเข้าอย่างน้อยมันก็ทำตาเขียวใส่เอ็ง"

นิกรหัวเราะชอบใจ

"จริงครับคุณลุง ในด้านความกตัญญูผมคิดว่าคนเรารู้หมาไม่ได้ เพราะไม่เคยปรากฏว่าหมา กัดเจ้าของของมันเลยนอกจากหมาบ้า"

ชายชราขม่น้อยขม่นใหญ่แล้วมองดูหน้าเสี่ยหงวน

"งัย อ้ายหมาหงวน"

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอี๊ยก

"อ้ายหมาอีกแล้ว"

"เป็นอะไรไปวะ คนบ้านนอกคอกนาเขาเรียกลูกหลานว่าอ้ายหมาอีกหมาทั้งนั้น ถ้ารักมาก เขาก็พูดคำคำ"

เสี่ยหงวนสะดุ้ง

"ยังงั้นคุณลุงไม่ต้องรักผมให้มากหรอกครับ แะะ แะะ อ้า - เมืองนรกเป็นยังงัยบ้างครับคุณ ลุง"

ปีสางลุงเซยกทำหน้าชอบกล

"ใครบอกเอ็งล่ะว่าข้าอยู่เมืองนรก ข้าอยู่ปรโลกไว้ภัยหมาหงวน ข้าสบายดีแต่อากาศมัน ร้อนหน่อย อุ่นภูมิตั้ง45 องศาเซ็นสเก็ค"

สีนางหัวเราก็คพร้อม ๆ กัน ต่างหายกลัวผีปีศาจญาติผู้ใหญ่ของตนแล้ว นवलออกกล่าวทัก ปีศาจชายชราทันที

"คุณลุงอยากจะรับประทานอาหารหรือขนมอะไรบ้างล่ะคะ พวกเราจะได้ใส่บาตรไปให้"

"ขอบใจมากอีหมา ถ้าจะประชาสงเคราะห์ข้าละก็ว่าง ๆ ก็ช่วยทำขนมปลาทูรมไข่เต่าส่งไป ให้ข้าบ้าง ส่วนกับข้าวข้าอยากกินปลาช่อนต้มยำอะ"

นั่นทายืมให้ปีศาจลุงเซย

"คะ แล้วนั้นจะส่งไปให้ณะคะคุณลุง"

"เออ ขอบใจเอ็ง ขอให้พวกเอ็งทุกคนอยู่เย็นเป็นสุขอย่าพึ่งแก่เฒ่า ให้เนื้อหนังตึงเต่งส่วนเว้า ส่วนโค้งอย่ากลายเป็นส่วนหย่อนยานนะไว้ย อาหารที่จะส่งไปให้ข้าต้องใส่บาตรถวายพระนะ ถ้า ส่งไปทาง พ.ท.ง. ข้าไม่ยอมรับเด็ดขาด ข้าเป็นผีเป็นสาวอย่าให้ข้าต้องเสียเงินเลย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดตัดบท

"ไปทานอาหารเถอะครับพี่เซย ใคร ๆ เขาเริ่มรับประทานกันแล้ว ดีใจจริง ๆ ที่ได้เห็นพี่เซย ในวันนี้"

"ผมก็เหมือนกันเจ้าคุณ โผล่ออกมาจากท้ายสวนแลเห็นเจ้าคุณแต่ไกลก็จำได้ กบาลแดง ถืออกยังกะลูกมะอีกสุก ๆ ฮะ ฮะ"

แล้วปีศาจชายชราที่เดิน ไปนั่งร่วมวงกับพวกปีศาจด้วยกันที่เตียงใหญ่ คณะพรรคสี่สหาย กับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองยืนรวมกลุ่มมองดูด้วยความจงนสนเท่ห่าใจ ต่างก็นึกชมความสามารถของหมอใหญ่ อาจารย์ไฮยศาสตร์ที่สามารถ สร้างเว่นวิเศษนี้ขึ้นเพื่อใช้ในการดูผีปีศาจ โดยเฉพาะ อาจารย์ใหญ่ยืนสำรวจอยู่ได้ร่มเงาของต้นนกงู

เจ้าแห้วนำแหม่มเป็ญมาให้ปีศาจเจ้าคุณวิจิตร ๆ แล้ว เขาวางขวดเหล้าลงบนเตียงแล้วรีบถอย ออกมาด้วยความหวาดหวั่น

ผีปีศาจทั้งหลายนั้น ใช้เวลากินอาหารคาวหวาน เพียงสองสามนาทีเท่านั้นเอง การกินอยู่ก็ สุภาพกว่ามนุษย์ กินกันคนละนิดละหน่อยพอเป็นพิธี ดื่มเหล้าคนละนิด อย่งไรก็ตามอาหาร หรือเหล้าซึ่งเป็นเครื่องเช่นไม้ได้พร่องไปแม้แต่น้อย

ปีศาจเจ้าคุณวิจิตร ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ลุงเซย และเจ้าสัวทั้งสองต่างพากันลุกขึ้นจากเตียง ใหญ่ เดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง ขณะที่เข็มนาฬิกาที่ข้อมือ พลบอเวลา 12.00 น. พอดี

เจ้าคุณวิจิตร ๆ ยืมให้ทุก ๆ คนแล้วกล่าวว่า

"ขอขอบใจสำหรับอาหารในวันตรุษจีนนี้ ขอบใจทุก ๆ คน ลาก่อน ขอให้มีความสุขและทำ มาค้าขึ้น โดยทั่วหน้ากัน"

นั่นทาน้ำตาไหลคลอ

"คุณพ่อคะ..."

ร่างของปีศาจเจ้าคุณวิจิตร ฯ หายวับไปแล้ว เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวขึ้นบ้างด้วยใบหน้ายิ้ม
แย้มแจ่มใส

"อย่าเสียใจหรือแสดงความอาลัยรักพวกเราเลย เราทุกคนต่างมีความสุขตามประสาดี
แต่ตอนนี้เราจะต้องรีบไปรายงานตัวจึงขอลาไปก่อน ลาก่อนนะคุณหญิง แล้วตรุษสงกรานต์
ฉันจะมาหาถ้าหากว่ามีภาระเช่นไหว้อย่างนี้ อีกสองเดือนค่อยพบกันใหม่ สวัสดีทุกๆ คน พ่อไปก่อน
ละพล"

ปีศาจเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ก็หายไปอีกคนหนึ่ง คงเหลือเจ้าสัวกิมเบ็กับเจ้าสัวกิมไซและลุง
เชยเท่านั้น เจ้าสัวกิมเบ็มองลูกชายและลูกสะใภ้ของเขาด้วยแววตาที่แสดงความรักใคร่ห่วงใย

"อาหวน เตี่ยไปละนะ"

"ไปไหนล่ะเตี่ย"

เจ้าสัวกิมเบ็ยิ้มแห้งๆ

"ตอนบ่ายโมงเตี่ยต้องลงกิทะไวย"

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

"กระทะทองแดงหรือเตี่ย"

"ทองแดง ทองเหลืองหรือกิทะเหล็ก เอ็งไม่ต้องถามเตี่ยบอกว่าลงกิทะเอ็งก็ต้องคิดเอาเอง
ไปละไวย ลาก่องทุก ๆ คงขอให้มั่งมีศรีสุขซึ่งลื้อฮั่วหน้ากั้ง ซื้อง่ายขายค่องซื้อสองขายสี่ แฮะ
แฮะ ชูหวักลี"

ปีศาจเจ้าสัวกิมเบ็หายวับไป เจ้าสัวกิมไซยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิก ฯ และคุณหญิงวาดแสดง
ความเคารพนับถือที่เคยมีมาแต่ครั้งเป็นมนุษย์

"ลาก่องกลับเจ้าคุณหญิง ถ้าถึงผมเอาฝืนใส่ปากไปให้ผมบ้าง ขอให้ลูกหลานทุกคงมี
ความสุขมีเงินใช้เยะ าวังนี้ฮั่วคิมเหล้ามากไปหน่อยเมมาตายห้า ลาก่องนะไม่ตายคงล่าพบกั้งอีก"

แล้วปีศาจเจ้าสัวกิมไซผู้เป็นลุงของเสี่ยหวนก็หายไปคงเหลือแต่ปีศาจลุงเชยชายชราเจ้า
ของร่างสูงชะลูด เพียงตัวเดียวเท่านั้น ลุงเชยได้กล่าวคำอำลาสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่
ทั้งสองตลอดจนเจ้าแก้วโดยทั่วกัน และลานิกรเป็นคนสุดท้าย

"ลาก่อนฮ้ายหมากร ว่าง ๆ เอ็งลองตายดูแล้วมาเที่ยวปรโลกบ้างนะ เอ็งจะเห็นว่าโลกนี้
สบายน่าอยู่กว่าโลกมนุษย์มาก"

นิกรยิ้มให้

"ขอบคุณครับ เอาไว้ว่าง ๆ ผมจะยิงตัวตายเพื่อมาหาคุณลุง ฮ้า - คุณลุงอย่างพึ่งหายตัวไป
นะครับ ผมมีธุระสำคัญอยากจะทำอะไรกับคุณลุงหน่อยเดียวเท่านั้น"

ปีศาจชายชราทำหน้าที่นั้น ๆ

"ข้าตายห้ามานานแล้วยังจะมีทุระอะไรกับข้าอีกหรืออ้ายหมา"

"ครับ ผมอยากขอความกรุณาให้คุณลุงช่วยเหลือผมบ้าง นึกว่าเมตตาผมซึ่งเป็นหลานที่
น่ารักของคุณลุงเถอะครับ"

ปีศาจยิ้มแป้น

"แห่ม - มึงพูดหวานจ้อยเย็นเจี๊ยบน่าฟังจังโว้ยอ้ายหมาไป - ไปปรึกษากันทางโน้นจะได้ไม่
มีใครได้ยินเราพูดกัน เรื่องของเอ็งเป็นความลับใช้ไหมอ้ายหมา"

"ครับ ลับเฉพาะครับ"

ปีศาจลุงเซยเดินนำหน้าพานิกรไปทางสะพานข้ามคูห่างจากคณะพรคสีสหายเกือบ 20
เมตร ชายชรามองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบกระซาบกับนายจอมทะเล้นว่า

"เรื่องอะไรอ้ายหมา"

นิกรยิ้มอาย ๆ

"คุณลุงช่วยบอกผมหน่อยเถอะครับ เลขท้ายรางวัลที่หนึ่งล็อตเตอรี่รัฐบาล งวดต่อไปคือ
อังคารที่ 8 ออกเลขอะไรครับ"

ปีศาจลุงเซยสะดุ้งโหยง

"ฮั่นแน่ อ้ายหมา เอ็งนี่สำคัญนัก เห็นข้าเป็นผีก็มาถามเลขท้ายรางวัลที่หนึ่งหวยเบอร์ ข้า
บอกเอ็งไม่ได้หรอก ประเดี๋ยวโปลิศจะตามมาจับข้าที่นี้เอาไปสอบสวนหาว่าข้าอ้างตัวเป็นพวพิเศษ
หรือเป็นเจ้าของมือหวยได้ดิน ข้าแก่แล้วอย่าให้ข้ามีอันเป็นต้องย้ายบ้านไปอยู่ในคุกเลยอ้ายหลานชาย"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"คุณลุงตายแล้วตำรวจเขาไม่มายุ่งกับคุณลุงหรอกครับ โห้ - บอกผมหน่อยเถอะครับ ผมจะ
แทงใต้ดินสักสองสามร้อยเท่านั้น แล้วผมจะซื้อข้าวของใส่บาตร อุทิศส่วนกุศลมาให้คุณลุง ซื้อเส
วตเตอร์สีธงชาติส่งมาให้ ซื้อวิทยุทรานซิสเตอร์ไว้ให้คุณลุงฟังแก้เหงา ซื้อตุ๊กตาทองเต้กรูปลูหึง
สาวเผาส่งมาให้คุณลุง"

ปีศาจชายชรายิ้มอาย ๆ

"ข้ามันหมดกิลเลสแล้วอ้ายหมา สาวที่เมืองผีหน้าแฉล้มปากนิคมูกน้อย หน้าอกบื้อเริ่มมา
ทำตาเล็งตาน้อยกับข้าข้ายังไม่สนใจ เรื่องเลขท้ายสามตัวข้าจะบอกให้เอ็งก็ได้ แต่ข้าเสียใจจริง ๆ"

"ทำไมล่ะครับ"

"ข้าไม่รู้แน่ะซี หวยมันยังไม่ออกข้าจะไปตรัสรู้ได้อย่างไรว่ามันจะออกเลขอะไร"

"ก็คุณลุงเป็นผีนี่ครับ"

"ใช่ เป็นผีหรือเป็นเทวดาก็รู้ไม่ได้ ใครจะรู้ก่อนเกิดวะอ้ายหมา ขอเสียทีเถิดอ้ายชาติหมากร
ต่อให้เอ็งมีเงินก็สิบล้านถ้าเอ็งริอ่านเล่นได้ดินอีกหน่อยเอ็งก็หมดตัว ข้าเองเมื่อยัง
เป็นคนอยู่ก็ถูกหวยได้ดินแตกไปหลายหมื่น แทงไม่ถูกมันก็กินเราไป แทงถูกเจ้ามือมันทำตัวได้นำ
เจ็บใจไหมล่ะ บางทีมันก็บอกคือ ๆ ว่าไม่มีเงินใช้ให้ หรือผ่อนใช้ให้ทีละพันต่อพัน

เล่นของหลวงท่านดีกว่าวะ ปะเหมาะเคราะห์ดีถูกเข้าก็ไปรับเงินได้เลย เว้นแต่ว่ามัน ไม่ถูกเอ็งไปแก้ เลขให้มันถูกเขาก็ให้เอ็งไปรับเงินในคุก"

นิกรยกมือไหว้ประหลก ๆ

"ผมกราบละครับคุณลุง คุณลุงบอกผมเถอะครับ ผมสาบานว่าผมจะไม่บอกใครเลย ผมอยากจะได้เงินใช้สักแสนสองแสนเท่านั้น ได้มาฟรี ๆ จะได้อะไปเที่ยวญี่ปุ่น"

ปีศาจชายชราหัวเราะหึ ๆ

"ข้าบอกก็ได้ แต่เอ็งแกงไม่ถูกเอ็งก็จะด่าข้าสาปแช่งข้า เอ็งอย่ามาเข้าชี้อายัยหมา" พูดจบปีศาจลุงเซยก้หันไปโบกมืออำลา สามสหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองตลอดจนเจ้าแห้ว "ลาก่อน ขอลาทุก ๆ คน ถึงเวลาที่ข้าจะต้องไปขึ้นต้นไม้แล้ว"

นิกรถามขึ้นทันที

"ต้นจ้าวหรือครับคุณลุง"

"ต้นอะไรก็ไม่รู้แต่หนามยาวตั้งคืบ เมื่อหนุ่ม ๆ ข้าเป็นชู้กับเมียเขาหลายคน ข้าก็ต้องได้รับโทษในปรภพ อย่าเดี๋ยวนะอายัยหมา เรื่องเมียเขานะยิ่งมองก็ยิ่งสวยและน่ารักกว่าเมียเรา แต่ถ้าไปยุ่งกับเขาแล้วมันก็เป็นบาปกรรม ข้าไปละนะอายัยชาติหมา"

"ว้า" นิกรคราง "เรียกผมว่าอายัยหมาเฉยๆผมก็แยะอยู่แล้วคุณลุงกลัวจะไม่ซัดใส่คำว่าชาติลงไปอีก"

ปีศาจลุงเซยกหัวเราะชอบใจ

"เอ็งอย่าเสียใจหรือ โกรธข้าเลย หมามันกตัญญูรู้คุณไม่กัดเจ้าของ หมมาเป็นสัตว์ที่น่านรักมาก ลาก่อนนะอายัยหมากร แล้ววันดีคืนดีข้าจะมาหลอกเอ็งเล่นแก้เหงา"

"อ้าว" นิกรเอ็ดตะโรลั่น "อย่าดีกว่านะครับคุณลุง ผมดีฝ่อ หรือช็อคตายเองง่ายๆนะครับ เรื่องผีผมกลัวที่สุด"

ลุงเซยกอดหัวเราะไม่ได้

"กลัวทำไมวะผีหลอกไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิด แต่คนหลอกนั่นแหละเอ็งควรระวัง มันร้ายกว่าผีหลอกเป็นไหนๆเห็นหน้าชื่อๆอย่าไปเชื่อมันง่ายๆ เพื่อนฝูงกันพี่น้องคลานตามกันมามันยังตุนกันจนเปื่อย" พูดจบร่างปีศาจของชายชราที่ค่อยๆเลือนหายไป

นิกรเดินกลับมาหาคณะพรรคของเขา ท่ามกลางเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ วิพากษ์วิจารณ์ กันถึงอำนาจของแคว้นวิเศษที่สามารถทำให้เห็นผีและได้ยินเสียงผีพูด พูดคุยกับผีได้อย่างสบาย ทุกคนเข้ามาห้อมล้อมหมอใหญ่และกล่าวชมเชยจอมไสยศาสตร์

ทันใดนั้นเองผีเรือนคือผีประจำบ้าน "พัชรภรณ์" ซึ่งเป็นชายกลางคนก็ปรากฏตัวขึ้น ทุกคนต่างเจียบกริบและพากันดูผีเรือนอย่างตื่นๆ

"อาจารย์ครับ มีผีหลายตัวกำลังจะบุกเข้ามาในบ้านเราครับ"

หมอใหญ่มองดูผีเรือนแล้วพยักหน้ารับทราบ

"ก็ให้มันเข้ามาชี้ว่าจะจัดการเอง เอ็งรีบออกไปยืนที่ประตูรั้วบ้านเถอะ พุดกับมันชี้แจงให้มันฟังว่าบ้านนี้ไม่ใช่ที่สาธารณะสำหรับพวกปีศาจ จะต้อนรับก็แต่พวกญาติมิตรเจ้าของบ้านเท่านั้น"

ผีเรือนรับคำแล้ววิ่งเหยาะๆอ้อมไปทางหน้าตึก คุณหญิงวาดกล่าวถามหมอใหญ่ทันที

"ผีเรือนตัวนั้นเป็นผีเรือนที่นี้ใช่ไหมคะอาจารย์"

"ใช่ครับ มันซื่อรอคอยอยู่ประจำบ้านนี้มาตั้งแต่สร้างบ้าน"

"โถ-คิดันไม่เคยเช่นไหว้ให้อะไรเขากินเลย"

อาจารย์ยิ้มเล็กน้อย

"ไม่จำเป็นหรอกครับ ถึงเวลาก็มีปิ่นโตมาส่งวันละสามมื้อ ทางเมืองผีเขาจัดการกันเอง พวกผีเรือนล้วนแต่เป็นผีที่มีความประพฤติดีทั้งนั้น แต่ผีไม่ลายมือไมโครสคอปส์พวกผีอันธพาลและผีจิกโก้ไม่ได้"

เสียงหวนทำหน้าที่เป็นกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาเบาๆ

"ผีก็มีจิกโก้เหมือนกันโว้ย"

ทุกคนต่างได้ยินเสียงตบมือ โห่ร้องดังขึ้นอื้ออึงทางหน้าตึก ต่อมาจากนั้นสักครู่บรรดาผีไม่มีญาติหรือผีอันธพาลไม่ต่ำกว่า ๒๐ ตัวก็บุกเข้ามาทางหลังตึกใหญ่ตามถนนคอนกรีต ส่วนมากเป็นผีจิกโก้วัยรุ่น ปะปนกับผีจิกโก้วัยสาว ต่างเดินทวิสต์ร้องเพลงฝรั่งคิดมือเปาะเปื้อะเคลื่อนขบวนตรงเข้า อย่างสนุกสนาน ส่วนผีเรือนประจำบ้าน "พัชราภรณ์" ถูกสกัมหมอบอยู่ข้างประตูรั้วหน้าบ้าน

เมื่อแลเห็นเครื่องเช่นตั้งอยู่เต็มเตียงใหญ่ ผิดนหนึ่งก็ร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"เฮ้ย โน้นโว้ยพวกเรา ลากปากของเราแล้ว เอาเลยอย่าไปหลอกหลอนหรือทำอะไรพวกเจ้าของบ้านเขาอะ"

เหล่าปีศาจชั้นเลวต่างเฮโลตรงเข้าไปยังเตียงตั้งเครื่องเช่น แต่แล้วอาจารย์ใหญ่หมอผีผู้เรืองเวทก็เริ่มแสดงบทบาทปราบผีด้วยหาวเสก ซึ่งมีขนาดเท่านิ้วก้อยและยาวเพียงเมตรเดียว หมอใหญ่หยิบขวดหาวออกมาจากย่ามของเขา นึกวิ่งเข้ามาถอดหม้อใหญ่แน่น

"จัดการซีครับอาจารย์ ผมและพวกเรากลัวมันครับ"

อาจารย์ใหญ่ยิ้มเป็น

"เอาเถอะครับ ผมจะแสดงให้คุณ บอกพวกคุณเถอะครับถ้าใครกลัวไม่อยากจะเห็นมันก็ถอดแว่นออกเสีย"

หมอใหญ่เดินรีเข้าไปที่เตียงนั้นแล้วยกหาวหวดพวกผีอันธพาลผีจิกโก้และจิกโก้โดยไม่เลือกหน้าอินทร์หน้าพรหม พวกผียกมือป้องปิดอุตุลุดแล้วผีจิกโก้ร่างใหญ่ท่าทาง คล้ายกับเอลวิส เพรสลีย์ ก็ร้องเออะอะขึ้น

"เฮ้ย อ้ายลุง นี่มันอะไรกันวะมาตีพวกเรา ถอยออกไป แก่แล้วไม่อยู่ตามประสานแก่เดี่ยวกระเทิบแบน"

จอมไสยศาสตร์หัวเราะก๊าก เปลี่ยนหน้าเสกมาไว้ในมือข้างซ้ายแล้วใช้มือขวาล้วงลงไป
ในขามหยิบข้าวสาร ออกมากำหนึ่ง

"พวกมึงทุกคน รีบออกไปจากบ้านนี้โดยเร็วก่อนที่จะเจ็บตัว ถ้าคือคิงกูก็จะจับใส่หม้อเอา
ไปถ่วงแม่น้ำให้หมด"

"อู้อู" ศิพิกโก้ตัวหนึ่งร้องขึ้นดังๆ มองดูอาจารย์ใหญ่อย่างขบขัน "ถ้าปากนั้นก็ถอยออกไป
เถอะลู่ เดี่ยวจะมามีทับตีนฉันเข้า อ้ายฉันนะ ไม่อยากทำคนแก่หรือ แต่คนแก่กวนๆอย่างลู่ก็อด
ไม่ได้"

อาจารย์ใหญ่โกรธจนหน้าเขียว เขาเสกข้าวสารลงไปบนกลุ่มผีอันธพาลเหล่านี้ ด้วยอำนาจ
เวทมนต์ของเขาทำให้ผีทุกตัวได้รับความเจ็บปวดเหมือนกับถูกแทงด้วยหอกหรือศัสตราวุธ พวกผี
อันธพาลต่างร้องโอดโอยแล้วพากันลุกขึ้นวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงไปคนละทิศทาง

"เปิดไวยพวกเรา เจออาจารย์ดีเข้าแล้ว"

พวกผีต่างหือแแนบ วิ่งแข่งกันออกไปหน้าบ้าน "พัชรภรณ์" หมอใหญ่หัวเราะงอหาย ดีใจ
ที่เวทมนต์ของเขายังคงอยู่ เขาเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายซึ่งทุกคนกำลังมองดูเข้าอย่างชื่นชม

"เก่งมากครับอาจารย์" นายพลดิเรกกล่าวชมด้วยความจริงใจ "อาจารย์มีความสามารถอย่าง
ยอดเยี่ยม พวกผีปีศาจไม่มีทางสู้รบตบมือกับอาจารย์เลย"

หมอใหญ่มิ้มน้อยใหญ่

"มันจะมาสู้ผมได้อย่างไรครับคุณหมอ ผีพวกนี้เป็นผีชั้นสวะไม่มีฤทธิ์เดชเหมือนพวกผีเจ้า
เจอเข้าสารเสกของผมมันก็วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ผมรับรองว่าอ้ายพวกนี้จะไม่กลับมาอีก และจะ
ไม่มีผีภายนอกบ้านบุกรุกเข้ามาในบ้านนี้อีก เพราะข้าจะต้องแปรไปทั่วว่าอ้ายผีอันธพาลกลุ่มนี้ ได้
รับบาดเจ็บสะบักสะบอมเพราะผม ข้าวสารเม็ดเดียวเจ็บเท่ากับเอาหอกแทงเขี้ยวนะครับ"

"ออไร้อออไร้อ ผมตื่นเต้นที่สุด บางขณะผมรู้สึกตัวว่าผมไม่สบายเป็นคนไข้โรคจิตของโรง
พยาบาลสมเด็จพระยาเพราะผมได้พบเห็นได้พูดคุยกับผีปีศาจซึ่งมันเหลือเชื่อและไม่น่าจะเป็นไป
ได้"

คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

"แกลไปตามพวกคนไข้และคนครัวให้มาช่วยกันยกเครื่องเช่น ขึ้นไปบนตึกเถอะพวกเราจะ
ได้กินอาหารกลางวันเสียที"

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วเดินไปจากที่นั่น สีนางและสี่สหายต่างวิจารย์กันถึงอาณาเขตของแคว้น
วิเศษและความเก่งกาจสามารถของหมอใหญ่ จนกระทั่งเจ้าแห้วพาคนไข้ชายหญิงและคนครัวทั้ง
หมด ๖ คนมาช่วยกันยกเครื่องเช่น ขึ้นไปบนตึกใหญ่อาหารและขนมทุกอย่างตลอดจนเหล้ายังอยู่
เรียบร้อย นิกรมองดูเครื่องเช่น ที่คนไข้ลำเลียงขึ้นไปบนตึก ด้วยความอยากกิน จนน้ำลายสอ ในที่
สุดเข้าก็กล่าวกับทุกคน

"ไปบนตึกเถอะพวกเรา เลยเวลาอาหารกลางวันมานานแล้วกินอาหารผิดเวลาเดี๋ยวจะท้อง

เสี่ย"

คุณหญิงวาดมองคุณหลานชายของท่านอย่างขบขัน

"แกหิวก็บอกมาตรงตรงเถอะวะ ไม่ต้องทำไก่อ้างว่ากินอาหารผิดเวลาท้องไส้จะเสี่ยหรือออก
อยากจะซัดไก่ตอนไข่ใหม่ล่ะ"

นิกรอมยิ้ม

"เห็นจะไข่ครับ ตัวมันอ้วนขี้ขวนดีเหลือเกิน"

คุณหญิงวาดหันไปทางอาจารย์ใหญ่

"เชิญขึ้นไปรับประทานอาหาร บนตึกเถอะค่ะอาจารย์"

หม่อใหญ่ประนมมือไว้ระหว่างอก

ขอบพระเดชพระคุณครับ ผมต้องขอตัวครับคุณหญิง อ้า-การเช่นไหว้ทั้งเจ้าและไหว้ผีก็
เสร็จสิ้น ผมเห็นจะต้องกราบลาคุณหญิงและพวกเจ้านายเสี่ยทีละครับ ป่านนี้มีพวกลูกศิษย์ลูกหา
เขารอคอยอยู่ที่บ้านหลายคน อาจจะมีคนมาตามผมไปจับไล่ผีที่มันเข้าสิงลูกเมียเขาก็ได้"

อ้าว อาจารย์จะกลับหรือคะ"

ครับผม ผมรับรองว่าจะไม่มีผีปีศาจคนใดมารบกวนพวกเจ้านายอีกแล้วครับ ถึงมันเข้ามา
เห็นข้าวสารเสกของผมที่ตกเรียราดอยู่ตามพื้นดินมันก็ต้องรีบหลบหนีไปทันที"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พุดเสริมขึ้น

กินข้าวก่อนนำอาจารย์ แล้วก็กินเหล้าด้วยกัน"

โอ๊ย ผมรับประทานเหล้าไม่ได้หรือครับได้เท่า ผมถือศีลครับ"

กรแลเห็นเจ้าแห้วเดินลงมาจากตึกใหญ่ เพื่อจะมอลำเลียงเครื่องเช่นขึ้นไปอีกเขาก็ตะโกน
ร้องเรียก เจ้าแห้ววิ่งเหยาะๆเข้ามาหา

แก่ปล่อยให้คนใช้ และคนครัวเขากอาหารขึ้นไปก็แล้วกันอาจารย์ท่านจะกลับบ้านเอารถ
ไปส่งท่านหน่อยซี"

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วหันไปทางหม่อผี

"เชิญซีครับ"

อาจารย์ใหญ่มองดูทุกคนด้วยความเกรงใจ

"แสะ แสะ กรุณาคืนแว่นให้ผมด้วยครับ"

สี่สหายกับสีนางและเจ้าคุณปัจจนึกฯ คุณหญิงวาดกับเจ้าแห้วต่างถอดแว่นตาโซลาลอย
ออกคืนให้จอมไสยศาสตร์ หม่อใหญ่รวบรวมแว่นทั้ง ๑๑ อันเก็บใส่ย่าม ต่อจากนั้นเขาก็ยกมือไหว้
กล่าวคำอำลาทุกคนอย่างพิถีพิถัน เจ้าแห้วพาหม่อใหญ่อ้อมไปทางหน้าตึก นายพลดิเรกมอง
ตามจนลับตาด้วยความฉงนสนเท่ห์ใจ

"โอ-อิท อีส วันเคอร์ฟูล โองงไปหมดแล้ว มันไม่ผิอะไรกับว่าหม่อใหญ่แกล้งเล่นกลให้เรา

ดู"

พลว่า "แต่แว่นวิเศษและเวทมนต์ของอาจารย์ก็ช่วยให้พวกเราได้เห็นผีสามคุณพ่อของกัน และท่านผู้ใหญ่มากินเครื่องเช่นตามที่เราเชิญ"

"อไร มันเป็นประสบการณ์ที่แปลกที่สุด" แล้วเขาก็หันมาทางเสี่ยหงวน "พิธีไหว้เจ้าในวันตรุษจีนนี้สิ้นสุดลงแล้วไม่ใช่หรือ"

เสี่ยหงวนพยักหน้า

"เสร็จแล้ว ไม่มีอะไรอีกนอกจากตอนบ่ายพวกเด็กๆ ของกันที่โรงเลื่อยเขาจะเอาสิงโตมาเชิดถวายพรให้พวกเรา หลงจู้โรงเลื่อยเขาโทรมาบอกว่าจะมาถึงนี้ราวบ่าย ๓ โมง"

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"ดีเหมือนกันนานๆ ได้ดูสิงโตสักครั้ง วันนี้แจกจ่ายเงินไปมากแล้วชนะสำหรับค่าเครื่องเช่นสังเวศ"

"เรื่องเล็กน้อยวันจ่ายวันไหว้และวันชีวิตเป็นวันที่กันต้องใช้เงินมากทุกๆ ปี โดยเฉพาะค่าแต่ะเยียนคนของกันตาม โรงเลื่อย โรงสี และบริษัทห้างร้านต่างๆ"

นิกรถามขึ้นอย่างเป็นทางการ ขณะที่คุณหญิงวาดกับเจ้าคุณป๋อจันนี่พาสี่นางเดินตรงไปที่ตึกใหญ่

"แกตั้งใจจะแขวนเงินไว้ให้สิงโตคาบสักเท่าไร"

อาเสี่ยตอบโดยไม่ต้องนึก

"สักพันบาทดีไหมเพื่อน"

นิกรล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละร้อยบาท รวมสองปีกออกมาส่งให้กิมหงวน

"กันช่วยค่ารางวัลสิงโตวะ กันให้ ๑,๖๐๐ บาท"

สามสหายพากันมองคุณนิกรด้วยความแปลกใจยิ่ง

"อัยกร" พลพูดเสียงหัวเราะ "แกใจป๋าอย่างนี้เชียวหรือวะ"

"ก็ปีหนึ่งทำบุญทำทานเพียงสองสามครั้ง จะเป็นอะไรไป"

เสี่ยหงวนมองดูเงินในมือของเขา

"แกมีเจตนาอย่างไรวะ ที่แจกจ่ายทำบุญ ๑,๖๐๐ บาท แทนที่จะเป็น ๑,๕๐๐ หรือ ๒,๐๐๐ บาท"

"เปล่า ไม่มีความหมายอะไรหรือก เงินนี้ ๖๐๐ บาทเป็นค่าเช่าแว่นสามมิติ อีก ๑,๐๐๐ บาทเป็นค่าป่วยการที่ให้ผีคุยกับเรา"

"เฮ้" ดร.ดิเรกตะโกน "ยูล้วงเอามาจากย่ามอาจารย์นี่หว่า"

นิกรหัวเราะ

"ใช่ ไปเถอะไปกินข้าวกัน กันล้วงตอนที่กันแกล้งทำเป็นกลัวผีออกอาจารย์นั่นเอง อยากหน้าโลहितนักรก็ต้องเล่นอย่างนี้ กลับไปบ้านเงินหายเมียตบตายห่า"

เสี่ยหงวนดังขึ้นอย่างครั้นเครง ต่อจากนั้นสี่สหายก็พากันเดินตรงไปทางหลังตึกใหญ่

เป็นอันว่าหมอใหญ่มาทำงานให้ฟรี แกลงไม่คิดว่านิกรสั่งเอาเงิน ๑,๖๐๐ บาทไปจากย่าของแก

อวสาน-